

வெனிஸ் வர்த்தகன் MERCHANT OF VENICE

இது

ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவியின் நாடகத்தை அனுசரித்து

லாம்ப் (LAMB)

என்பவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதியதை

ராவ் பஹதூர்-ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்

எப். ஆர். எச். எஸ். (லண்டன்) எம். ஆர். ஏ. எஸ். (லண்டன்)

மொழிபெயர்த்தது.

PUBLISHED BY
LONGMANS, GREEN & CO.
167, MOUNT ROAD, MADRAS.
BOMBAY AND CALCUTTA.

சென்னை :

1917

Copyright registered]

[ரிஜிஸ்டர் செய்தது.

இக்கதையில் வந்துள்ள

பாத்திரங்கள்.

1. அந்தோனியோ, (Antonio) வெனிஸ் வர்த்தகன்.
2. பஸ்ஸானியோ, (Bassanio) ஒரு வெனிஸ் நகரப்பிரபு.
3. ஷைலாக், (Shylock) வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கும் யூதன்.
4. கிராஷியானோ, (Gratiano) பஸ்ஸானியோவின் தோழன்
5. போர்ஷியா, (Portia) திரண்ட ஐசுவரிய முடைய ஒரு சீமாட்டி.
6. நெரிஸ்ஸா, (Nerissa) போர்ஷியாவின் தோழி.

வெனிஸ் சியாயாதிபதி, ஆலோசனை சபையார் முதலியோர்.

18531

O.2:22

வெனிஸ் வர்த்தகன்.

இட்டலி (Italy) தேசத்தில் பிரதான பட்டணமாகிய வெனிஸ் (Venice) நகரத்தில் ஷைலாக் (Shylock) என்னும் யூதன் (Jew) ஒருவன் இருந்தான். அவன் அங்குள்ள கிறிஸ்தவ வியாபாரிகளுக்குக் தடுவட்டிக்குக் கடன்கொடுத்து அதிசய பணஞ் சம்பாதித்திருந்தான். அவன் கன்னெஞ்சன்; ஆகையால், கொடுத்த கடனைக் கொடுமைசெய்து வாங்குவான். அதனால் அங்கிருந்த நல்லோர் யாவரும் அவனை வெறுத்தார்கள். அவர்களுக்குள் அந்த்தானியோ (Antonio) என்னும் வாலிபவியாபாரி ஒருவர் அவனை அதிகமாக வெறுத்திருந்தார்; ஷைலாக்குக்கும் அப்படியே அந்த்தானியோ என்றால் கொஞ்சங்கூட ஆகாது. ஏனென்றால், அந்த்தானியோ (Antonio) பரோபகாரி; பசித்தார் முகம்பார்ப்பார்; செலவுக்கின்றி வருந்துபவர்களுக்கு வட்டி இல்லாமல் கடன் கொடுப்பார். இதனால், இந்தப் பேராசைக்காரனாகிய யூதனுக்கும் தயாளருணமுள்ள அந்த்தானியோவுக்கும் தீராப்பகை நேரிட்டிருந்தது. நாணய வர்த்தகசாலையில் (Rialto or Exchange) ஷைலாக்கைச் சந்தித்த போதெல்லாம் அந்த்தானியோ, “ஏ, ஷைலாக்! படுபாவி என்றால் உனக்கே தரும்! ஏழைகளிடத்தில் உனக்குக் கொஞ்சங்கூட இரக்கமே இல்லையே! அவர்களை சிரப்பந்தஞ்செய்து அசியாயவட்டி வாங்கிக்கொள்ளுகிறாயே! அது செரிக்குமா உனக்கு? ஏ, பாவீ!” என்று கடுஞ்சினமாய்ப் பேசுவார். அதற்கு ஷைலாக் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டான். அத்தனையும் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பான். அவனுக்கு உள்ளே எவ்வளவோ ஆத்திரம் இருந்தும் வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளமாட்டான். ‘எப்போது பழிக்குப்பழி வாங்கலாம்’ என்று உள்ளுக்குள்ளே எண்ணிக்கொண்டிருப்பான். அந்த்தானியோ அதிக பணக்காரர்; அதற்குத் தகுந்த தயாளருணமுள்ளவர். அண்டின்வர்களை ஆதரிக்கும் குணத்தில் அவர்க்கு மிஞ்சினவர்கள் அந்த ஊரில் ஒருவரும் இல்லை. பூர்வீக ரோமர்களைய கவரவும் அவரிடத்தில் தான் குடிக்கொண்டிருந்தது. வெனிஸ் நகரவாசிகள் எல்லாரும் அவரிடத்தில் அன்புடையவர்களாயிருந்தார்கள். ஆனாலும், ‘ஊருக்கு

ஒருவனே தோழன், யாரும் அற்றதே தாரம்' என்றபடி அவருக்கு அதிக அன்புடைய தோழன் பஸ்ஸானியோ (Bassanio) என்பவன் தான். இவன் வெனிஸ் நகரத்துப் பிரபுக்கள் வகுப்பில் சேர்ந்தவன்; இவனுக்குக் கொஞ்சம் பிதிரார்ச்சிதம் இருந்தது. அதை இவன், 'பொருள் தனைப் போற்றிவாழ்' என்றபடி மிதமாய்ச் செலவுசெய்து காப்பாற்றி வாழாமையால் கடன்வாங்க நேரிட்டது. பிதிரார்ச்சிதம் குறைவாக இருந்தால் பிரபுகுலத்துப் பிள்ளைகளெல்லாம் இப்படிச் செய்வது இயற்கையாக இருக்கின்றது. பஸ்ஸானியோவுக்கும் பொருள் வேண்டியபோதெல்லாம் அந்தீந்தானியோ உதவிசெய்தார்; கொஞ்சங்கூடப் பின்வாங்கவில்லை; இருவார்க்கும் மனம் ஒன்றாயிருந்ததுபோல, பண்ப்பையும் ஒன்றாயிருந்தது.

ஒருநாள் பஸ்ஸானியோ, அந்தீந்தானியோ இடத்திற்குவந்து, "அண்ணா! நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கவனிக்கவேண்டும்! எனக்கு ஒரு பணக்காரப்பெண் மனைவியாய்க் கிடைக்கப்போகிறாள். அவளை நான் அதிகமாய்க் காதலித்திருக்கிறேன். அவளுடைய தகம்புனர் இப்போதுதான் இறந்துபோய்விட்டார். அவருக்குப் பிள்ளை இல்லாமையால் அந்தப் பெண்ணே அவ்வளவு பெரிய ஆஸ்திக்குச் சொந்தக்காரியாயிருக்கிறாள். அவளுடைய தகப்பனர் இருக்கும் போதே அவளை விரும்பி நான் அங்கே அடிக்கடி போய்வருவது வழக்கம். 'என்னை அவள் தனக்கு உகந்த நண்பனைக் கொள்வீள்' என்று குறிப்பிற் கண்டுகொண்டேன். இந்தக் கலியாணம்மட்டும் எனக்கு சீறைவேறிவிட்டால் அதிர்ஷ்டத்திற்குக் குறைவில்லை. 'பசியாதிருக்க வரங்கொடுக்கிறேன், எனக்குக் கொஞ்சம் பழையது போடு' என்றபடி அந்தப் பெண்ணை மணப்பதால் நாளைக்கே நான் பணக்காரன் ஆவேன். என்றாலும் தற்சமயம் அந்தப் பணக்காரப் பெண்ணுக்குகந்தபடி நான் நடைநொடி பாவனைகளில் அவளோடு சரிசமானமாய் நடக்கப் பன்னீராயிரம் ரூபாய் உங்களிடத்தில் கடன்கேட்ட வந்திருக்கின்றேன். இதுவரையில் நீர் எனக்கு எத்தனையோ உபகாரங்கள் செய்திருக்கின்றீர்.

'தண்ணீரும் புல்லுந் தருவார்க்குக் கோக்குலங்கள்
உண்ணீரென் நின்னமுதம் ஊட்டுமால்—எண்ணில்
உதவி வரைத்தன் றுதவி உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து'

என்றபடி அவைகளுக்கு மாறாக நான் உங்களுக்குப் பேருதவிகள் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆனாலும் இப்போது நான் இந்த நல்ல காரியத்திற்காக உங்களை விரும்பிக்கேட்ட இந்தப் பன்னீராயிர ரூபாய்க் கடன் உதவியை,

‘காலத்தி னூற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
 ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது’

என்றபடி நீங்கள் சமயத்திற் செய்தால் இந்தப் பூமியைவிடப் பெரிதாய்க் கொள்வேன்” என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

அந்தச்சமயத்தில் அந்நீதானியோ விடத்திற் பணமில்லை. அவர்தம்முடைய கப்பல்களை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவைகள் சரக்கேற்றிக்கொண்டு சீக்கிரத்தில்வரும் என்று அவருக்குத் தெரியும். ஆகையால் அவர் பஸ்ஸானியோவைநோக்கி, “நண்ப, தற்சமயம் என்னிடத்திற் பணமில்லை. எனது வர்த்தகக்கப்பல்கள் வந்தால் எனக்கு” அபரிமிதமாகப் பணம்வரும். அவைகளும் சீக்கிரத்தில் வந்துவிடும். அதுவரையில் பொறுக்கமுடியாத அவ்வளவு அவசரநிமித்தமாக என்னை நீ கடன் கேட்கிறபடியால், வா, போவோம். செல்லுஞ்சூலா ததற்குச் செட்டியார்தாம் இருக்கிறாரே!—பெரும் பணக்காரர். பேர்போன ஷைலாகீ பணவர்த்தகர்! அவரைக்கண்டு கடன் கேட்போம்! கப்பல்களை ஈடுகாட்டினால், வட்டிக்கு ஆசைப்பட்டிக் கொடுத்துவிடுவார். அதில் சந்தேகமில்லை. வர் அவரிடம்போகலாம்” என்று மனமுகந்து அழைத்தார்.

அப்படியே இருவரும்சேர்ந்து ஷைலாகீ இடத்திற்குச் சென்றார்கள்; அங்கே அந்நீதானியோ ஷைலாகீகைநோக்கி, “ஐயா யூத வர்த்தகரே! பன்னீராயிர ரூபாய் கடன் கொடுப்பீரா? வட்டி எதுவானாலும் போட்டுக்கொள்ளும்! கடலில் எனது கப்பல்களிலுள்ள சரக்குகளை ஈடுகாட்டி, கையெழுத்துப் போடுகிறேன்” என்றுகேட்டார். அப்பொழுது ஷைலாகீ தனக்குள்ளேயே எண்ணிக்கொள்ளுகிறான்: “சரி, சரி!—இதுதான் சமயம்; நல்லசமயம்! ‘அங்குத்தப்பி இங்குத்தப்பி அகப்பட்டுக்கொண்டான் தும்மட்டிக்காய்ப்பட்டன்’ என்றபடி இப்பொழுது இவனை வந்து அகப்பட்டுக்கொண்டான்! இவனை நாம் நமுவலிடாமல் பிடிக்கவேண்டும்! இப்படி அப்படி அசையவிடாமல் இடுப்பைப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டும். ‘சடையைப்பிடித்து இழுத்தால் சந்தியாசியார் கிட்டே வருகிறார்’ என்றபடி இவன் கேட்டதைக் கொடுத்து ஷைலாகீயில் மாட்டிவிடவேண்டும்! அப்போதுதான் நமது பழம்புகைதீரும்! எந்நாளும் இவன் நமது யூதஜாதிக்கு எமதுதன்போல் இருக்கிறான்! யூதஜாதியாரை அடியோடு வெறுக்கிறான். வட்டியில்லாமல் கடன் கொடுக்கிறான். எல்லாரிடத்திலும் என்னை நிந்தித்து என் மாணத்தை வாங்குகிறான். என் ஆஸ்தி எல்லாம் அதிக வட்டிவாங்கியதனால் சேர்த்துக்கொண்டதென்கிறான். இப்படிப்பட்ட சிவ்நீரேக்காரனாகிய இவனை இப்போது நாம் தப்பவிட்டால் நமது குலமே நாசமாய்ப்போகும்.” இப்படிப் பலவாறு எண்ணியிட்டுக்

கொண்டு ஷைலாக் சம்மா இருந்தானேயன்றி ஒன்றும் பேசவில்லை. அதுகண்ட அந்த்தானியோ, “ஏ, ஷைலாக், எனக்குப் பணம் அவசரமாய்வேண்டும்! நான் சொல்கிறது கேட்கிறதா! கடன் கொடுக்கப் போகிறையா இல்லையா!” என்று அவசரமாய் வினவினார். அதற்கு அந்த யூதன், “ஏ, அந்த்தானியோப் பிரபுவே! நீர் கடன் கேட்பது சரிதான்—எனக்குக் காதுகேட்கிறது! நாணய வர்த்தகசாலையில் என்னை எத்தனையோ முறை வைதிருக்கிறீர்! அதற்கு என்ன சொல்லுகிறீர்?—என் பணமெல்லாம் வட்டியினால் சம்பாதித்த பணமென்றீர். நான் அகியாயவட்டி வாங்குபவனென்றீர். நான் மெத்த தூரம் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தேன். பொறுமை என்பது எங்கள் குலத்தார்க்கே இயற்கையாயிருக்கின்றது. என்னைக் கடவுள் துரோகி என்றீர்! நன்றி கெட்ட நாய் என்றீர்! பேய் என்றீர்! இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ ஏசிப்பேசினீர். எனது உடம்பின் மேலும் காறி உமிழ்ந்தீர்! கர்லால் எட்டி உதைத்தீர். இப்படி என்னை நாயினுக்கடையறாக நடத்தினீர்! நான் சொல்வதில் ஏதேனும் பொய் உண்டா! உள்எதை உள்ளபடி ஒளியாமற் சொல்லுகிறேன். இப்படி எல்லாம் என்னைப் பலவிதத்திலும் ஏசிப்பேசின நீர் எந்த உணர்வால் இப்பொழுது என்னிடத்தில் கடன் கேட்க வந்தீர்? ‘ஷைலாக் கடன் கொடு’ என்கிறீர்! என்னை நீர் ஷைலாக் என்று கூப்பிடலாமா? ‘நாயே கடன் கொடு’ என்று கேட்கவேண்டாமா? நாயிடத்தில் எங்கேனும் பணம் இருக்குமா? பல்லைக்காட்டும் நாய் பன்னீராயிர ரூபாய் கடன் கொடுக்குமா? நீர் தாம் அதைமறந்து கடன் கேட்டாலும் நான் அதை மறக்க முடியுமா? ‘ஏ, பிரபுவே! போனவாரம் புதன் கிழமை நீர் எனது உடம்பில் துப்பினீர்! சனிக்கிழமை என்னை நாயென்று ஏசினீர்! இந்த மரியாதைகளுக்காக உமக்குக் கடன் கொடுக்கிறேன்’ என்று தலைவணக்கிச் சொல்ல என்னுலாகுமா?” என்று கேட்டான். “ஏ, ஷைலாக்! அப்படியா கேட்டாய்? இப்போதுமாதிரி என்ன? உன்னை நாயென்று சொல்லமாட்டேன் என்கிறாயோ? உன்மேல் துப்பமாட்டேன் என்கிறாயோ! உன்னைப் பரிசாசம் பண்ணமாட்டேன் என்கிறாயோ! நீ எனக்குப் பகைவன் பகைவன் தான். அதற்கொரு சந்தேகமுமில்லை. உனக்கு இந்தத் தொகை கடன் கொடுக்க இஷ்டமிருந்தால் ஒரு சிநேகிதனுக்குக் கொடுப்பதுபோலக்கொடுக்க வேண்டாம், பகையாளிக்குக் கொடுக்கிறபடி கொடு! சொன்ன தவணைப்படி நான் திருப்பிக் கொடுக்கத் தவறினால் அதற்காக நீ சந்தோஷமாய் அபராதம் வாங்கிக்கொள்ளலாம்” என்றார் அந்த்தானியோ. அத்கேட்ட ஷைலாக், “என்ன ஐயா அந்த்தானியோ பிரபுவே! கொஞ்சம் கீதானித்துப் பேசும்! ஏனோ இப்படி முன்பின் யோசியாமல் இரைகிறீர்? உம்மோடு கிடுகிடு

கிதமாயிருக்க எனக்கு எத்தனை இஷ்டமாயிருக்கிறது தெரியுமா! உம்முடைய அன்பே அரைலக்ஷமல்லவா? பன்னீராயிரம் எம்மாத்திரம்? நீர் செய்த மானபங்கத்தை எல்லாம் மறந்துபோய் நீர் கேட்ட கடனை வட்டியின்றிக் கொடுக்க நான் மனம் ஒப்பி இருக்கின்றேனே!” என்று நடித்துப்பேசினான். இதனைக் கேட்டவுடனே அந்தநாள் யோவுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. மறுபடியும் ஷைலாக் அவரை நோக்கி, “ஏ, பிரபூ! உமது நட்பை விரும்பியே நான் இத்தனையும் பேசினேன். அதற்காகவே உமக்குக் கடன் கொடுக்கப்போகிறேன். வாஸ்தவத்தில் நீர் எனக்கு வட்டியே தரவேண்டியதில்லை. அரைக்காசும் வாங்கமாட்டேன். நீர் மட்டும் ஒன்று செய்யவேண்டும்: என்னேடி? கூட சியாயவாதியிடத்திற்கு வந்து சந்தோஷமாய்ப் பத்திரமெழுதி, கையொப்பஞ் செய்யவேண்டும். குறித்த நாளுக்கும் நீர் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. அதற்காக உம்மை நான் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டேன். உமது உடம்பில் எந்த இடத்திலிருந்தாவது ஒரு ராத்தல் (Pound) இறைச்சி அறுத்து எடுத்துக் கொள்வேன். இந்த சிபந்தனையும் பத்திரத்திற்கண்டிருக்க வேண்டும்” என்று கபட நாடகம் படித்தான்.

“சரி! இதுவும் சம்மதந்தான்! பத்திரத்திற்கு கையொப்பமிடுகிறேன். யூதர்க்கு இரக்கம் அதிகம் என்று வாழ்த்திக்கொள்ளுகிறேன்” என்றார் அந்தநாளையோ.

அதுகேட்ட பஸ்ஸானியோ, அந்தநாளையோவை நோக்கி, “எங்காவது உண்டா? இப்படிப்பட்ட பத்திரங்கூட எழுதிக்கொடுக்கலாமா? எனக்காக நீர் உமது உயிரையா கொடுக்கப்போகிறீர்! வேண்டாம், வேண்டாம்” என்று வேண்டினான். “அதற்கென்ன? பணத்தை நாம் திருப்பிக்கொடுக்கும் கெடுவு எவ்வளவு சீக்கிரம் இருந்தாலும் அதற்குள் எனது கப்பல்கள் திரும்பி வந்துவிடுமே! அவைகளின் சரக்குகள் இந்தப் பன்னீராயிரத்தைப் போலப் பதின்மடங்கு விலை கொண்டதல்லவா! நான் பத்திரத்திற்கு கையெழுத்துப் போட்டுத்தான் தீருவேன்” என்றார் அந்தநாளையோ. இவர்கள் இருவருடைய வாக்குவாதத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஷைலாக், “பலேபேஷ்! சந்தேகப் பேர்வழிகளென்றால் இந்தக் கிறிஸ்தவர்களுக்கே தகும்! ‘குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும், குறும்பி உள்ள காது தினவெடுக்கும்’ என்றபடி இவர்களுடைய மனம் இவர்களுடைய குத்துகின்றதே! தாங்கள்கொஞ்சங்கூட மனத்தில் ஈரமில்லாமல் பிறரோடு உறவாடுகிறவர்கள் ஆகையால் இவர்கள் தங்களைப்போலப் பிறரையும் எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே பஸ்ஸானியோவை நோக்கி, “ஐயா, பஸ்ஸானியோ பிரபுவே! உமக்கு ஒன்று

சொல்லுகின்றேன். அதைக் கவனித்துக் கேட்டு உத்தரவு சொல்லும், பத்திரத்திற் குறித்த கெடுவை அந்த்தானியோப் பிரபு தப்பப்போகிறதே இல்லை. கப்பல் வராமற் போனால்தானே அவர் தப்பப்போகிறார்? அவர் அப்படித் தப்பினால்தாம் நான் என்ன செய்துவிடப்போகிறேன்? பத்திரத்தின் சிபந்தனைப்படி எனக்கு என்ன லாபம் வந்துவிடப்போகிறது? ஒரு ராத்தல் நரமாயிசம் என்ன தாளும்? அதனால் ஏதாவது எனக்கு அனுசூலம் உண்டா! ஆட்டுக்கறி மாட்டுக்கறியானாலும் பரவாயில்லை. வாஸ்தவத்தில் நான் அவருடைய நட்பை விரும்பியே கடன் கொடுக்க உடன்படுகிறேன். பணத்தையானால் சினைத்தபோது சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். ஒருவருடைய அன்பைச் சம்பாதித்துக்கொள்வது லேசான காரியமா? சும்மா வேழிக்கையாக இந்த சிபந்தனை ஏற்படுத்தினேன். இதை என்னவோ நீங்கள் பிரமாதமாய்ப் பேசிக்கொள்ளுகிறீர்கள். அவரும் குத்துப்பாடாய்ப் பேசினார். அவர் எண்ணம் அவரோடிருக்கட்டும். கருட்பு தின்னக் கூலியும் வேண்டுமோ! அவர்க்கு இஷ்டமானால் பத்திரத்திற் கையொப்பமிட்டுப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும். இல்லாவிட்டால் சந்தோஷமாய் எழுந்து செலவு பெற்றுக்கொள்ளட்டும். இங்கு யாரும் வலுகட்டாயம் செய்வார் இல்லை” என்றான்.

அத்தனை தூரம் அவன் சொல்லக்கேட்டும் பஸ்ஸானியோவுக்கு மனந் துணியவில்லை. அவன் அந்த்தானியோவை நோக்கி, “நண்பரே! எனக்காக நீர் இந்தக் கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகவேண்டாம். இப்படிப்பட்ட சிபந்தனையா! பணத்துக்காக சினைத்தைக் கொடுப்பதா! சினைக்கும்போதே நெஞ்சம் பதைக்கிறதே! வேண்டாம், வேண்டாம். முக்காலும் வேண்டாம்” என்று மறுத்துக் கூறினான். அவன் கூறிய தெல்லாம் செவிடன் காதில் சங்கு ஊதினதுபோல அந்த்தானியோவின் காதில் ஏறவேயில்லை. அவர் யூதனுடைய புனை சருட்டு வார்த்தைகளை மெய் என்று நம்பிவிட்டார். கெடுவு தப்பினால் ஒரு ராத்தல் மாயிசத்தைத் தமது உடலிலிருந்து அறுத்தெடுப்பது உண்மையல்ல; யூதன் சொன்னபடி ‘விரோயாட்டுக்கு’ என்று எண்ணிக்கொண்டார். ஆகையால், அவர் பத்திரத்திற் கையொப்பமிட்டுப் பணத்தை வாங்கி பஸ்ஸானியோவுக்குக் கொடுத்தார். பஸ்ஸானியோ மணக்க விரும்பியிருந்த பணக்காரப்பெண்ணின் பெயர் போர்ஷியா (Portia). அவள் வெனிஸ் நகரத்துக் கருகிலுள்ள பெல்மான்ட் (Belmont) என்னும் இடத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் அழகாலும் குணத்தாலும் ஜூலியஸ் ஸீஸர் (Julius Caesar) நாடகக்கதையில் சிரஸ்தாபித்தள்ள புருடஸ் (Brutus) மனைவியாகிய போர்ஷியாவுக்கு எந்த விதத்திலும் பின்வாங்க மாட்டாள். அந்த ஊர் வீழ்க்கப்பட்ட இவளைப் பற்பல பிரபு குல வாலிபர்கள் மணக்க விரும்பி இவளிடத்திற்கு வந்து

கொண்டே இருந்தார்கள். இவளுடைய அழகுக்கும் குணத்துக்கும் பணத்துக்கும் ஆசைப்பட்ட இவளை மணக்க விரும்பி வந்தவர்களுக்குக் கணக்குமிதமில்லை. அது தெரிந்த இவளுடைய தகப்பனர் ஒரு சூழ்ச்சியெய்திருந்தார். பொன் பெட்டி ஒன்று, வெள்ளிப் பெட்டி ஒன்று, ஈயப்பெட்டி ஒன்று ஆக மூன்று பெட்டிகள் செய்து ஈயப் பெட்டியில் போர்ஷியாவின் உருவம் அமைந்த படத்தையும் பெயரையும் எழுதிவைத்து மூன்றையும் மூடிப் பூட்டி அதன்மேலேயே சாவியைத் தொக்கவிட்டிருந்தார். போர்ஷியாவை மணக்க விரும்பி எந்த வாலிபன் வந்தபோதிலும் இந்த மூன்று பெட்டிகள் இருந்த இடத்திற்குப்போய், போர்ஷியாவின் படம் இருந்த ஈயப் பெட்டியைத் தெரிந்து திறந்து அதனை வெளியில் எடுத்து விட்டானால் அவனே அவளை மணக்கவேண்டியது, என்று ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அதன் படி மொராக்கோ (Morocco) ராஜகுமரரன் வந்தான்; அவன் கரியன். ஆகையால், போர்ஷியாவை நோக்கி, "நங்காய்! சூரிய கிரணத்தின் மிகத்துவத்தால் கறுத்திருக்கும் எனது மேனியின் சிறத்தைக் குறித்து என்னை வெறுக்கவேண்டாம். அது எனது பிழையன்று. ஊர்ப்பிழைக்கு நான் உத்தரவாதி யல்லேன். ருஷியா தேசத்துப் பணிக்கட்டிகளுக்குக் கிடையிற் பிறந்து வளர்ந்த ஒருவன்தான் வரட்டுமே! அவன் வெள்ளையாயிருந்தால் மட்டும் போதுமா! அழகிருக்க வேண்டாமா? அழகைக் கவனிக்கவேண்டுமே அன்றி சிறத்தைக் கவனிக்கக் கூடாது. அதுவும் அன்றி, நல்ல ரத்தத்தையும் கவனிக்க வேண்டும். ருஷியாவிற்குப் பிறந்தவனுடைய மேனியைக் கீறி ரத்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. எனது ரத்தத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது. அப்போது எல்லாம் விளங்கிவிடும். அதற்கப்புறம் வீரத்தையும் கவனிக்கவேண்டும். எனது வீரத்தையஞ்சி ஓடாதார் ஒருவரும் இல்லை. எனது அழகில் மயங்காத மங்கையர் எங்கள் தேசத்தில் ஒருவரும் கிடையாது. ஆகையால், ஓ பெண்கள் சிகாமணியே! உன்னிடப்பற்றிய எனது காதலை நான் என்னென்றெடுத்த துரைப்பேன், அது சொல்லாற் காட்டுவதன்று, மனத்தாற் காட்டுவது. ஆகையால்! எனது சிறமும் மாற்ற முடியாது. எனக்குன்மேலுள்ள காதலும் மாற்றமுடியாது" என்றான். அதுகேட்ட போர்ஷியா, "நீங்கள் சொல்வது சரிதான். எனக்கு நன்றாய் விளங்குகின்றது. ஆனாலும் நான், எனது இஷ்டப்படி ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது. 'கைந்சிறைந்த பணத்தையார்த்திலும், கண்ணிறைந்த கணவனே மேல்' என்றபடி பெண்கள் தமது இசையில் கணவனைத் தேடிக்கொள்வது இந்த ஊர் வழக்கம். இந்த வழக்கப்படி என்னை எனது தகப்பனர் விடவில்லை. அவர் ஏற்படுத்திய சூழ்ச்சியின்படி எந்த வாலிபர் எனது படமுள்ள பெட்டியைத் திறந்து அதனை வெளியில் எடுக்க

கின்றாரோ, அவருக்கே நான் உரியவன். ஆகையால் எனது தந்தையின் ஏற்பாட்டின்படி நான் நடந்துகொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். இதுவரையில் என்னை மணக்க விரும்பி எத்தனையோபேர் வந்து வந்து சரியான பெட்டியைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் ஏமாந்து போய்விட்டார்கள். 'அவர்களைவிட நீர் அழகிலும் அந்தஸ்திலும் குறைந்தவரல்லர்' என்று எனக்கு நன்றாய் விளங்குகின்றது' என்றான். அதற்கு மொராக்கோ ராஜகுமாரன், "ஏ, மாதர்மணி! என் விஷயத்தில் நீ இத்தனை பெருமைபாராட்டி இருப்பதற்காக நான் அதிக வந்தனஞ்செய்கின்றேன். எதோ, எனக்கு அந்தப் பெட்டிகளைக் காட்டு" என்று கேட்டான். அவன் "அப்படியே காட்டுகின்றேன்! அவைகளைக் காட்டத் தடையில்லை. நீர் ஒரு சபதஞ்செய்து கொடுக்க வேண்டும். எனது படமிருக்கும் பெட்டியைக் கண்டு பிடிக்கத் தவறினால் நீர் மறுபடியும் மணவிஷயமாக மாதர்முகத்தைப் பார்ப்பதில்லை என்று சத்தியஞ் செய்பவேண்டும். ஆகையால் எந்தக் காரியத்தையும், எண்ணிச் செய்யுங்கள்" என்றான். அதற்கு அந்த ராஜகுமாரன் "எண்ணவேண்டியதுமில்லை, யோசனை பண்ணிவண்டியதுமில்லை! எல்லாம் விதிப்படி நடக்கும்" என்றான். "ஆனால் கோயிலுக்குப்போய் சத்தியஞ்செய்துவிட்டு வந்து போஜம் பண்ணுகங்கள்! அப்பால் பெட்டியைப் பார்க்கலாம்" என்றான் போர்ஷியா, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவன் சத்தியஞ்செய்து போஜனை பண்ணியபிறகு பெட்டி இருக்கும் இடத்திற்கு அவனைப் போர்ஷியா தனது பரிவாரங்களுடன் அழைத்துக்கொண்டுபோய், "அரசே! இந்த மூன்று பெட்டிகளில் ஒன்றுக்குள் எனது படம் இருக்கின்றது. அந்தப் பெட்டியைமட்டும் நீர் தெரிந்து தொடுவீரானால், உமக்கு நான் மனைவியாவது நிச்சயம்" என்றான். "அப்படியே இதோ பார்க்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டேபோய், அவன், ஈயப் பெட்டியை இறங்கிப் பார்த்தான். அதன்மேல் என்ன எழுதி இருந்தது? 'என்னைத் தொடுவோன் எல்லாவற்றையும் இழக்கவேண்டும்' என்று எழுதி இருந்தது. அதை வாசித்தவுடனே அவன் 'இதைத் தொடுவானேன்? இழப்பானேன்?' என்று சொல்லிக்கொண்டே போய் வெள்ளிப் பெட்டியை இறங்கிப்பார்த்தான். அதன்மேல் என்ன எழுதியிருந்தது? 'என்னைத் தொடுபவன் தனது திறமைக்கு ஏற்றபடி பெறுவான்' என்று எழுதியிருந்தது. அதைப் படித்த உடனே அவன் 'இந்தப் பெண்மணி எனது திறமைக்குத்தகுந்தவள்தான் ஆனாலும் இந்த வெள்ளிப் பெட்டியைத் திறப்பதற்குமுன்பொன் பெட்டி என்ன சொல்லுகிறதோ அதையும் பார்ப்பேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டேபோய் பொன் பெட்டியை இறங்கிப் பார்த்தான். 'என்னைத் தொடுகிறவன் உலகத்தில் எல்லாரும்

விரும்புவதைப் பெறுவான்' என்று அதன்மேல் எழுதியிருந்தது. 'இந்தப் போர்ஷியா என்னும் பேரழகியை உலகத்தில் எல்லாரும் விரும்புகிறார்கள். ஆகையால் இந்தப் பெண்மணியின் படம் இதில் தான் இருக்கும்' என்று சொல்லிக்கொண்டே அதைத் தொட்டுத் திறந்தான். திறந்தவுடனே உள்ளே என்ன இருந்தது? போர்ஷியாவின் படமா இருந்தது? இல்லை, இல்லை! வெறுந் தலைமண்டையின் எலும்புக்கூடு ஒன்று இருந்தது. அதனுடைய கண்பள்ளத்தில் காகிதச்சுருள் ஒன்று சொருகியிருந்தது. அதை எடுத்து அவன் வாசித்தான். அதில்,

'மின்னுவ தெல்லாம் பொன்னு காது
என்ப துனக்குத் தெரியா திராது.
என்னில் மயங்கி எத்தனை சூது
எத்தனை மாயம் எத்தனை வாது
செய்து மாந்தர் செத்தார்! எடுத்து
வெளியழ கதனால் மயங்குதல் தகாது.
அத்திப் பழத்தைப் பிட்டுப் பாராது
மேலே பார்த்து மகிழத் தகாது.
வீரன் ஆயினும் விவேகமில் லாது
உன்னால் செய்ய முடிவது யாது?
வாலிப ஞாயினும் மதியில் லாது
உன்னால் முடிவது உலகில் ஏது?
இளஞனீ வயதில் எனினும் இப்போது
அறிவிற் கிழவனா காது தீது
அதனால்,
என்பால் உத்தரம் பெற்றாய் ஈது
வாழி யுன்மணம் போய்வா இப்போது (ஏ)'

என்று எழுதியிருந்தது. அதை அறிந்த அவன், 'என் மணம் வாழ வேண்டியது தான்' என்று சொல்லிக்கொண்டே செலவு பெற்றுக் கொண்டான். இவனைப்போலவே அராகான் (Arragon) இளவரசன் போர்ஷியாவை விரும்பிவந்து வெள்ளிப்பெட்டியைத் தொட்டுத் திறந்தான். அதற்குள் முண்டத்தின் படம் ஒன்றிருந்தது. அதன் கையில் ஒரு காகிதச்சுருளை வைத்துக்கொண்டு அவனுக்கு நீட்டிக்கொடுக்கிற பாவனையாக அது தோன்றிற்று. அதை எடுத்து அவன் படித்தபோது அதில்,

'ஒருமுறை அனலில் இறங்கின படியால்
சொக்க வெள்ளியாய்த் துலங்கின திதுவால்
எவ்விஷ யத்தையும் எழுமுறை விடாமல்

எண்ணித் துணிவதே ஏற்றம் ஆமால்
 சீழலைப் புதைக்கும் மூடரும் உளரே
 அவர்சுகம் அசித்தியம் அசித்தியம் ஆமே
 வேடத்தால் வெள்ளியர் விவேகத் தாலுமே
 வெள்ளியர் ஆவார் விளம்புதும் சீஜமே'

என்று எழுதியிருக்கக் கண்டான். உடனே அவனும் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டான். இப்படிப் போர்ஷியாவை மணஞ்செய்ய விரும்பி வந்துகொண்டிருந்தவர்கள் எத்தனையோ பேர்.

‘உடுக்கை யீழந்தவன் கைபோல வாங்கே

இடுக்கண் களைவதா நட்பு’

என்றபடி அந்தோனியோ அன்போடு செய்த பொருள் உதவியைப் பெற்றுக்கொண்ட பல்லானியோர், ‘ஆஹா! இவரன்றோ உத்தம நண்பர்! தமது உயிரை ஈடுகொடுத்தும் நமக்குப் பொருள் வழங்கினாரே! உயிர்த்தோழரென்றால் இவருக்கே தகும்!’ என்று அந்தோனியோவைப் புகழ்ந்து வியந்தபடியே, கிராஷியானோ (Gratiano) என்னும் உத்தம நண்பரோடும் பரிவாரங்களோடும் புறப்பட்டுப் போர்ஷியா வாழும் பெல்மான்ட் என்னும் ஊருக்குப் போனான்.

இவன் போர்ஷியாவுக்குத் தெரிந்தவன். இவனை மணக்கப் போர்ஷியாவுக்கு விருப்பம் உண்டு. ஆயினும், இவன் அவனை மணப்பதற்கிக் பெட்டியைத் தொட்டுத் திறக்கவேண்டியவனாயிருந்தான். இவனைக்கண்ட போர்ஷியா, “ஐயா, உத்தமரே! உம்மேல் நெடுநாளாய் எனக்குக் காதல் முதிர்ந்திருக்கின்றது. இருந்தும் நான் எனது தந்தையின் ஏற்பாட்டின்படி நடந்துகொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அவர் இறந்தாராயினும் இருந்தாற்போலவே எனது மணத்தைப் பெட்டியிலிட்டுப் பூட்டிவைத்துப் போயிருக்கின்றார். இறந்தார்க்கு மரியாதை செய்வது இன்றியமையாதது. ‘தந்தைசொல்லிக்க மந்திரமில்லை’ அல்லவா? தாங்கள் எதற்கும் யோசிக்கவேண்டா. தங்கள்மேல் எனக்குள்ள இச்சையேபோல், என்மேல் தங்களுக்கும் இருக்கின்றதென்று தங்களுடைய முகத்தாலேயே எனக்கு நன்றாய்த் தெரிகின்றது. ஆகையால் கடவுள் சித்தத்தால் நமக்குத் திருமணம் எந்த விதத்திலும் சீறைவேறும். ‘பெட்டியைத் தொட்டு எனது படத்தை மெடுத்தவரையே நான் வரிப்பேன்’ என்று எனது தந்தைக்கு நான் சத்தியஞ்செய்து கொடுத்திருப்பதால், என்னை வேறு செய்ய முடியாது. எழுந்து வாருங்கள் பெட்டியண்டையிற் போகலாம்” என்றாள்.

அதற்குப் பல்லானியோர், “அது எப்படி முடியும்? மூன்றில்

உனது படமுள்ள பெட்டி எதுவென்று நான் அறிவேன்? ஐயோ வீணாய் ஏமாந்துபோவேனே! ஏ, காதலீ! நான் சரியான பெட்டியைத் தொட்டுத் திறப்பேன் என்பது அசாத்தியமான காரியம்! அசாத்தியமான காரியத்தில் தலையிட்டுக்கொண்டு உன்னை நான் எப்படி இழந்து விடுவேன்? ஏ, உத்தமீ! நீ தான் எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை தரவேண்டும்” என்று வேண்டினான். அதுகேட்ட போர்ஷியா, “தெரியமாயிருங்கள்! ‘உற்றதைச் சொன்னால் அற்றது பொருந்தும்’ என்றபடி உண்மையை உரைத்து உயிர்வாழுங்கள்! உமக்கு ஒரு குறையும் வராது” என்று பஸ்ஸானியோவைத் தேற்றிப் பெட்டியிருக்கும் இடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அலைகளை அவனுக்குக்காட்டி “அன்பரே! இந்த மூன்று பெட்டிகளில் ஒன்றில் தான் நான் இருக்கிறேன். அதற்குள்ளே தான் நமது திருமணத்தைப் பூட்டிவைத்திருக்கின்றார் நமது தந்தையார். அதனை எப்படி உரையாது கண்டெடுத்துவிடுவீரானால், நீர் எனது உண்மைக் காதலர் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.” என்று சொன்னான். அதற்குப் பஸ்ஸானியோ ஒருவாறு இணங்கிப் பெட்டிகளை நெருங்கி உற்றுற்று நோக்கினான். அவனுக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. இன்னது செய்வது என்று தெரியாமல் விழித்தான். அதுகண்ட போர்ஷியா அவனை உற்சாகப்படுத்தும்பொருட்டு பின் வருகிறபடி சந்தேகச்சங்கீதப்பாட்டுகள் பாடினான்.

‘இச்சை பிறக்குமிடம் எங்கென்று சொல்லுவாய்? ^a
உச்சிதமாம் நெஞ்சத்துக் குள்ளேயோ—மெச்சுகின்ற
மூலைக்குள்ளேயோ மூலைத்துப் பயிராகும்?
தானைத் திறந்து விடை தா’

‘கண்ணில் மூலைத்துக் கருத்திற் பயிராகும்
எண்ணரிய இச்சையென்பர் எல்லாரும்—நண்ணும்
விருப்பம் பிறந்திடத்தில் வீயும் அதுதான்
அருப்பம் மணியை அடி.’

அதனால் அவன் உற்சாகமாய்ப் பொன் பெட்டியைக் கண்டு வெளித் தோற்றத்தைக்கண்டு மயங்குவது விவேகம் அன்று” என்று அப்பால் அகன்றான்; வெள்ளிப்பெட்டியைக்கண்டு, “வெள்ளியார் எந்நாளும் வெள்ளியரே” என்று அதனையும் தள்ளி அப்பாற் போனான்; ஈயப்பெட்டியைக் கண்டு, “ஈயம் * ஈயம்” என்றாலும் இதற்குள்ளே தான் மகத்துவம் இருக்கும்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே அதனைத் திறந்து உயர்வொப்பில்லாத பேரழகியாகிய போர்ஷியாவின்படத்தை:

* ஈயம்—கொடுக்கமாட்டோம்.

‘வெளியிலெடுத்து வர்ணிக்கத் தொடங்கினான். “ஆஹா! இந்தப் பெண்மணியின் கூந்தலோ கருமணல்! கண்களோ காளத்தி! முகமோ திங்கனூர்! பற்களோ ழல்லைவாயில்! கிறமோ திருவேண்பாக்கம்! சாயலோ திருமாயூரம்! எல்லாம் பொருத்தமாய் அழகாய், கண்டோர் மனதைக் கவரத்தக்கதாய் விளங்குகின்றனவே! படமே இப்படி இருக்கின்றதென்றால் இதோ இருக்கும் இந்த உண்மை உருவுக்கு ஒப்புரைக்க என்னால் ஆகுமா? என் அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம்!” என்று அவன் வியந்துகொண்டே அந்தப் பெட்டிக்குள் இருந்த காகிதச் சுருளையும் எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

ஈயமென் றாலும் எனது பெருமையைப்பார்
மாயம்செய் வோரை மதியாதே—தோயும்
உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தோர்க்கு
அச்சாணி அன்றார் உடைத்து’

‘பெற்ற சுகமே பெருஞ்சுகமென் றெண்ணுவாய்
உற்றுநீ மற்றென்றும் ஓராதே—முற்றும்
சுகாநு பவமிதுவாம் துன்பமற்று வாழ்வாய்
மகாநு பவரைய் மகிழ்ந்து’

‘காதலியைக் கண்டு கருத்தொருமித்(து) ஆதரவாய்
ஏதமின்றி வாழ்வீர் இருவரும்—ஆதரவாய்
குத்தக் கொடுப்பீர் மொய்குழலுக் கும்முடைய
சித்தந் களித்துத் தினம்’

இதனை வாசித்தவுடனே பல்லானியோ தனக்கருகிலிருந்த போர்ஷியாவை அவ்வூர் வழக்கப்படி தனது வாயார முத்தமிட்டான். அவளும் அதிக சந்தோஷமாய் அவனைக் கலியாணஞ் செய்ய உடன்பட்டாள்.

அப்போது பல்லானியோ போர்ஷியாவை நோக்கி, “மாதரசே! நான் பிரபு குலத்தான் என்பது ஒன்று தவிர, வேறெந்த அதிர்ஷ்டமும் உடையவனல்லேன். எனக்குப் பணமும் கிடையாது; பாக்கியமும் இல்லை” என்றான். அதற்கு அவள் அவனை நோக்கி, “ஏ நாதா! தங்களுடைய அன்பே கோடி பணமல்லவா? அன்புக்கும் குணத்துக்குமே உம்மை எனது அகமுடையாராக வரித்தேனே அன்றி வேறெதற்குமன்று. என்னிடத்தில் பணத்துக்கு என்ன குறைவு? என்னை மனைவியாகப் பெற்ற தேவரீரே பாக்கியவான்! தேவரீர்க்கு வேறு பணமும் வேண்டுமோ! தேவரீருடைய கலியாண குணங்களுக்கு முன்னே அடியேனுடைய அழகும் பணமும் எம்மாத்திரம்? என்னைப்போல ஆயிரமடங்கு

அழகுடைய நக்கையும், என்னிடத்திலுள்ள ஆஸ்தியைப்போல பதினாயிரமடங்கு அளவுள்ள பணமும் தேவீருடைய அரும் பெருங்குணத்துக்கு ஈடாகுமா? எத்தனைதான் பணமிருந்தும் பெண்பாலாகிய நானக்கு என்னதெரியும்? 'நுண்ணறி வுடையராகி நூலொடு பழகினாலும் பெண்ணறி வென்பதெல்லாம் பேதைமை' என்றபடி பெண்பாலாகிய நான் என்னறிவேன்? எண்ணறியேன், எழுத்தறியேன்! சாஸ்திரமறியேன், சதுரறியேன்! நான் வயதில் இளையவளாய் இருப்பதுபோலவே எல்லாவிஷயத்திலும் இளையவளாய் இருக்கிறேன். ஆகையால் தேவீரே என்னை ஆட்கொள்ளவேண்டும்! எனது உடல்பொருள் ஆவி மூன்றையுமே உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கின்றேன்! ஏ, நாதா! இதுமுதல் நானும் எனதும், நீரும் உமதுமாற மாறிவிட்டோம். நேற்றையவரையில் நான், எனக்குத் தலைவியாய், இந்த அரண்மனைக்கு அதிகாரியாய், இந்த வேலைபாட்களுக்கு எஜமாரியாய் வாழ்ந்திருந்தேன். இன்று முதல் நானே உம்முடைய வளாய் விட்டபோது இந்தவீடும் உம்முடையதே! அதிலுள்ள வேலையாட்களும் உம்முடையவர்களே! பணமும் பாக்கியமும் இன்னுமுள்ள எல்லாமும் உம்முடையனவே! ஆகையால், நான் உட்பட எல்லாவற்றையும் இந்த மோதிரத்தோடு உமக்கு அர்ப்பணம் பண்ணுகின்றேன்!" என்றுசொல்லித் தன் கையிலிருந்த மோதிரத்தைக் சூழ்றி பஸ்ஸானியோவிடத்திற் கொடுத்தாள்.

பஸ்ஸானியோவுக்கு உள்ளம் உருகி, அவ்வுத்தமியிடத்தில் நன்றிபெருகியது.

'அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை
ஆரிருள் உய்த்து விடும்'

என்றபடி அத்தனை அடக்கமாப்ப்பேசி மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்த கற்புக்கரசியாகிய போர்ஷியாவின்மேல் அவனுக்குக் காதல் அதிகரித்தது. ஆகையால் அவன், "ஆஹா! இவளல்லவோ உத்தமி! இவளல்லவோ உயர்குணமுடையாள்! இவள் இத்தனை பணக்காரியா யிருந்தும் கேவலம் ஏழையாகிய என்னை இத்தனை கௌரவப்படுத்திக் கணவனாக வரித்தாளே! கற்புடையவளென்றால் இவளுக்கே தரும்!

'தெய்வந் தொழீர் அந் கொழுநற் ரொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை'

என்னும் பெரியோர் "வாக்குக்கு இவளே இலக்கியமாவாள்" என்று தனக்குள்ளே வியந்து மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்ந்திருந்ததனால் அவளைப் புகழ்ந்துபேச வாய்வராமல் தவித்தான். பிறகு ஒருவாறு வாய்திறந்து அவன் அவளைநோக்கி, "ஏ, மாதரசீ! உனது

காதலுக்கும் கற்புக்கும் ஆயிரம் வந்தனம்! அவைகளை நான் என்னென்று வர்ணிப்பேன்? உனது அழகைத்தான் புகழ் என்றால் முடியவில்லை என்று தவித்துக்கொண்டிருந்தேன்! உனது அந்தஸ்தையும் குணத்தையும் என்னென்று புகழ்வேன்? ஏ, உத்தமீ! இது முதல் நான் உன்னைவிட்டுப் பிரியாது இருப்பதுபோலவே இந்த மோதிரத்தையும்விட்டுப் பிரியமாட்டேன்!" என்று சத்தியஞ்செய்தான்.

போர்ஷியாவுக்கு நெரிஸ்ஸா (Nerissa) என்றொரு பணிவிடைத் தோழியிருந்தாள். பஸ்ஸானியோவுக்குத் தோழனாயிருந்தவன் நாம் முன்னே சொன்னபடி அவனோடு கூடவந்த கிராஷியானோ என்பவன். இவன், வதுவரர்களை வாழ்த்திவிட்டு, தனது கலியாணமும் நடக்கவேண்டுமென்று உத்தரவு கேட்டான்.

"அப்படியே ஆகட்டும்! எனக்கு இரட்டைச் சந்தோஷம்! உனக்குமட்டும் சரியான மனைவி கிடைக்கவேண்டும்!" என்றான் பஸ்ஸானியோ.

அதுகேட்ட கிராஷியானோ, "ஐயா! தங்களுக்கு நான் ஏன் ஒளிக்கவேண்டும்? நானும் நெடுநாளாய் இங்குள்ள உமது காதலியின் தோழியாகிய நெரிஸ்ஸாவை நேசித்துவருகின்றேன். அந்த உத்தமியும் தனது தலைவி உம்மை மணக்கும்போது என்னை மணக்காதாக வாக்களித்திருக்கின்றாள்!" என்றான். அதுகேட்ட போர்ஷியா, "இது உண்மைதானா?" என்று நெரிஸ்ஸாவை வினவினாள். அதற்கு நெரிஸ்ஸா 'ஆமாம் அம்மணி! நீங்கள் ஒத்துக்கொண்டால் சரிதான்!" என்றாள். "நான் ஒத்துக்கொள்வதற்குத் தடையில்லை" என்றாள் போர்ஷியா. உடனே பஸ்ஸானியோ அதிக சந்தோஷமாய் கிராஷியானோவைநோக்கி, "ஏ, கிராஷியானோ! உங்களுடைய கலியாணம் எங்களுடைய கலியாணத்தைக் கெளரவப்படுத்தட்டும்" என்றான்.

மதுரமான பால்புளித்ததுபோல், அந்தச் சந்தோஷமான சமயத்தில் தூதன் ஒருவன் கையிற் கடித்ததோடு தோன்றினான். அது அந்தந்தானியோவ்விடத்திலிருந்து வந்தது. அதில் பயங்கரமான சமாசாரம் எழுதியிருந்தது. அதைவாங்கி, பஸ்ஸானியோ படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அவனுடைய முகக்குறியைக் கவனித்த போர்ஷியா "ஓஹோ! இது என்ன அதிசயமான கடிதமாயிருக்கின்றது? இதைப் படிக்கும்போதே நமது காதலருடைய செந்தாமரை முகம் வாடிவதங்கி வெளுத்துப்போயிற்றே!" என்று அதிசயித்து பஸ்ஸானியோவைநோக்கி, "நாதா! என்ன சமாசாரம்? தங்களுடைய முகம் இப்படி வாடிப்போயிற்றே!" என்று வினவினாள். "ஓ-

எனது கண்மணி! நான் என்னவென்று சொல்லுவேன்! இதற்குள் அடங்கிய வீசனவார்த்தைகளை எடுத்துச் சொல்ல எனக்கு வாய்வர வில்லை. ஏ உத்தமீ! ஆதியிலேயே நான் உனக்குச் சொன்னேன் லவா? எனது உயர் குலந்தான் எனக்கு ஆஸ்தி என்று நான் உனக் குச் சொன்னேனே? அதோடு கூடவே இன்னும் ஒருவிஷயம் உன க்கு நான் சொல்ல மறந்துபோனேன். நான் கடன்காரனென்று உன க்கு அப்போதே தெரிவித்திருக்கவேண்டும். ஆயினும் இப்போது தெரிவிக்கின்றேன். அந்தந்தானியோ என்னும் எனது அருமை நண் பர் என்பொருட்டு ஷைலாக்கிடத்தில் பன்னிராயிரரூபாய் கடன் பட்டிருக்கிறார். குறித்தகாலத்தில் கடனைக் கொடுக்காவிட்டால் தமது உடலில் ஒரு ராத்தல் இறைச்சியை அறுத்துக்கொடுக்க உடன்பட்டி ருக்கின்றார்” என்றான். “ஆ! அப்படியா! இதுவரையில் நான் எங் கும் அப்படிப்பட்ட உத்தம உயிர்த்தோழரைப்பற்றிக் கேட்டதில் லையே! அருமை, அருமை! மிகவும் அருமை! அப்பேர்ப்பட்டவர்க் குத் துன்பம் வந்ததென்றால் கொடுமை, கொடுமை, முக்காலும் கொடுமை! தயைசெய்து கடிதத்தை வாசித்துக்காட்டுங்கள்!” என் றாள் போர்ஷியா. அப்படியே பல்லானியோ அந்தக் கடிதத்தைப் பின்வருகிறபடி வாசித்துக்காட்டினாள் :

“ உயிரினும் இனிய உத்தம நண்பரே !
 எனது கப்பல்கள் எல்லாம் போயின !
 நடுக்கட லுக்குள் நாசமாய் விட்டன !
 யூதனுக் கந்நாள் உகந்துநான் எழுதித்
 தந்த பத்திரமும் தவறி விட்டது
 காலம் தாழ்த்ததால் காலனைப் போலவன்
 பணம்பெற ஒப்பான் சிணமுடன் இறைச்சியே
 அறுத்தென துடலிலோர் இராத்தல் அளவு
 பெறுவேனென்கிறான் பீடிக்கின்றான்.
 எறெதுயிர் போவது எப்படி யாயினும்
 சிச்சயம் சிச்சயம் உச்சித நண்பரே !
 இறக்கும் போதுநான் இனிய நண்பராம்
 உமமைக் கரண உகந்திருக் கின்றேன்
 ஆயினும்,
 எப்படி யுமது இஷ்டமோ அப்படி
 நடந்து கொள்ளலாம்: நம்முடைய நேச
 பாசத்தாலெனின் பரிந்துரை வரலாம்.
 அன்றியும்,

கடிதநான் எழுதிய காரணத் தால்நீர்
வருவ தானால் வரவேண் டாமே'

இதனைக் கேட்டவுடனே போர்ஷியா, பஸ்ஸானியோவை நோக்கி, "அன்பரே! உடனே நீர் போகவேண்டும்! இவ்விடத்திய வேலைகளை விரைவில் முடித்துவிட்டுச் சீக்கிரம் செல்லவேண்டும்! நமக்குப் பணத்துக்கு என்ன குறைவு? எனது அன்பராகிய உம்பொருட்டு உமது நண்பருடைய உடலிலிருந்து ஒரு தூசும் நாசமாகக் கூடாது. என்னுயிரே உம்முயிராக விருக்கிறபோது நான் முன்னே சொன்னபடி எனது பொருள் உமது பொருளாயிருக்கக் கேட்பானேன்? உமக்காக உமது நண்பர் கடன்பட்ட தொகைக்கு இருபது மடங்கு அதிகமான தொகை வேண்டுமானாலும் நீர் கொண்டு போகலாம். ஆகையால் அதற்காக நமது கலியாணம் விரைவில் முடிய வேண்டும்! அப்போதுதான் இங்கிருந்து தொகை எடுத்துக்கொண்டு போக உமக்குச் சர்வாதிகாரமும் உண்டு" என்று தேற்றினான். அப்போதே இருவர்க்கும் திருமணம் முடிந்தது. அவர்களோடு கூடவே கிராஷியானோவுக்கும் நேரிஸ்ஸாவுக்கும் கலியாணம். முடிந்தவுடனே பஸ்ஸானியோவும் கிராஷியானோவும் மிகவும் விரைவாய் வெனிஸ் நகரத்துக்குப் போனார்கள். அதற்குள் அந்தீத்தானியோவைப்பிடித்து யூதன் சிறையில் வைத்திருந்தான். ஆகையால், இவர்கள் அவரைச் சிறைச்சாலையில் கண்டார்கள். கண்டவுடனே பஸ்ஸானியோ யூதனிடத்துக்குத் தொகையை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினான். அந்தக் கொடும்பாவி அதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. "எனக்குப் பணம்வேண்டாம். கெடுவு தப்பினபடியால் அந்தீத்தானியோவின் உடலிலிருந்து ஓர் இராத்தல் இறைச்சியேவேண்டும்" என்று வற்புறுத்திப் பேசினான். வெனிஸ் அரசன்முன் இந்த வழக்கு விசாரணைக்குப்போய்ற்று. அதற்காக நானும் குறித்திருந்தது. அந்த நாளை அதிக ஆவலோடு எதிர் பார்த்துக்கொண்டு வெனிஸ் நகரத்திலேயே தனது தோழனாகிய கிராஷியானோவோடு இருந்துவிட்டான் பஸ்ஸானியோ.

பெல்மாண்டிலிருந்து தனது கணவனாகிய பஸ்ஸானியோ, தன்னிடத்தில் விடைபெற்றுப் போனபோதே போர்ஷியா அவனை நோக்கி, "பிராணநாதரே! அதைரியப்படவேண்டாம்! எப்படியாவது பணத்தைச் செலுத்திவிட்டு உமது நண்பரை இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிடும்!" என்று தேற்றி இருந்தாள். ஆனாலும் அவளுக்குப் பயம் பயம்தான்—'வழக்கு அந்தீத்தானியோவுக்குப் பிரதிகூலமாகத் தீர்மானம் ஆய்விடக்கூடும்' என்று அஞ்சினான். அவள் தனியாயிருந்தபொழுது, "எப்படியாவது இந்தவழக்கை நான் தீர்த்துவிட

ஷாமா! எனது நாதருடைய நண்பருயிரைக் காப்பாற்றலாமா? கலியாணத்துக்குப் பிறகு எனது கணவர் அனுமதியின்றி நான் ஒன்றுஞ் செய்யப்படாது என்று நான் அவர்க்கு உறுதியாகச் சொல்லியிருக்கின்றேன். இப்போது அவர்தாம் எனக்கு அதிகாரி. அவருடைய உத்தரவின்றி நான் ஒன்றுஞ்செய்யக்கூடாது. ஆயினும் ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை. அவருடைய நண்பரைத்தானே நான் காப்பாற்றப்போகின்றேன்! இது தர்ம காரியமாகையால், எனது நாதரும் சம்மதிப்பார். ஆகையால் நான் இப்போதே புறப்பட்டு வெனிஸ் நகரத்துக்குப்போய் அந்தந்தானியோ பிரபுவுக்காகப் பரிந்துபேசி அவரை மீட்கக்கடவேன்” என்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டாள்.

அதற்காக அவள் தனது உறவினராகிய சியாயவாதி ஒருவருக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தாள். அவர்பெயர் பெல்லாரியோ (Bellario). அந்தக் கடிதத்தில் அவருக்கு அவள் பின்வருகிறபடி எழுதியிருந்தாள் :

“அன்புள்ள பெல்லாரியோ அவர்களுக்கு வந்தனம். எனது நாதருடைய நண்பராகிய அந்தந்தானியோ என்பவர் யூதனுக்குக் கடன்பட்டு ஆபத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார். தாங்கள் ராஜாங்க சியாயவாதி ஆகையால் இதைப்பற்றி அறிந்தேயிருப்பீர்கள். கெடுவு தவறிவிட்டபடியால் பத்திரத்திற் கண்டபடி யூதன் அவருடைய உடலில் ஓர் இராத்தல் மாமிசத்தை அறுத்து எடுத்துக்கொள்ளப்போகிறானாம். இப்போது பணம் வேண்டாமென்கிறான். அந்தந்தானியோ என்பவர் இந்தக் கடன்பட்டது எனது கணவருக்காக. ஆகையால் அவரை எப்படியாவது நானே நேரிற்சென்று சியாயவாதருசெய்து மீட்கப் பிரியப்பட்டிருக்கின்றேன். அந்தந்தானியோ சிறைச்சாலையில் இருக்கின்றார். அவரைச் சீக்கிரம் விடுவிக்கவேண்டும்! ஆகையால் நீங்கள் காலதாமதம் செய்யாமல் உங்களுடைய சியாயஸ்தல உடுப்பை இந்த ஆள்மூலமாக எனக்கு அனுப்புவதோடு இந்தவழக்கு விஷயத்தில் நான் வாதிக்கவேண்டிய முறைமையையும் எழுதித் தெரிவிக்கவேண்டும். இங்ஙனம் உண்மைபுள்ள—போர்ஷியா”

இதைப் பார்த்த உடனே அந்த சியாயவாதி இதைக் கொண்டு போன ஆள்மூலமாகவே தமது உடுப்பையும், அந்த வழக்கில் வாதிக்கவேண்டிய முறைமையைப்பற்றி எழுதிய கடிதத்தோடு மற்றொரு கடிதத்தையும் கொடுத்தனுப்பினார். இவர்தாம் இந்தவழக்கில் ராஜாங்க சியாயவாதியாய் அந்தந்தானியோவுக்காக வாதிக்கவேண்டியவர். அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டவுடனே போர்ஷியா அதிக சந்தோஷமாய் ஆண்டுவேடம் பூண்டு சியாயவாதியானான். சியாயஸ்தல உடுப்பு அவருக்கு அதிக அழகைத் தந்தது. தனது தோழி

யாகிய நெர்ஸ்ஸாவுக்கும் ஆண் வேஷம்போட்டு அவளைத் தன் குமாஸ்தாவாக வைத்துக்கொண்டாள். உடனே இருவரும் புறப்பட்டு வழக்கு விசாரணைத்தினத்தில் வெனிஸ் நகரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்போதுதான் அரசன்முன்னிலையில் விசாரணை நடக்கப்போகிறது. சியாயஸ்தலத்திற்குள் போர்ஷியா மகாட்காசுமாய்ச் சென்று தனது கையிலிருந்த பெல்லாரியோவின் கடிதத்தை சியாயாதிபதியினிடத்திற் கொடுத்தாள். அதில் “பெருமைபெர்ருந்திய சியாயாதிபதி அவர்களுக்கு வந்தனம். அந்தீநாளியோவின் வழக்குவிஷயத்தில் வாதிப்பதற்கு நான் வரக்கூடாதவரைய் இருக்கிறேன். எனக்குத் தேகம் அசௌக்கியமாயிருப்பதால் எனக்கு மாறாக இது கொண்டுவரும் வாலிப சியாயவாதியாகிய பல்நாசர் (Balthasar)-இந்தப்பெயர் போர்ஷியாவுக்கு பெல்லாரியோ இட்ட மாறுபெயர் - என்பவர் அந்தீநாளியோ பிரபுவுக்காக வாதிப்பார். அப்படி அவர் வாதிப்பதற்கு, கௌவரமுள்ள நீதி அதிபராகிய தாங்கள் உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்” என்று எழுதி இருந்தது. அதை வாசித்த சியாயாதிபதி அப்படியே உத்தரவு கொடுத்தார்; வாலிப சியாயவாதியைக்கண்டு அதிசயித்தார்.

உடனே விசாரணை ஆரம்பித்தது. போர்ஷியா இப்படி அப்படிச் சுற்றிப்பார்த்தாள். யூதனையும் கண்டாள்; தனது நாதனாகிய பஸ்ஸானியோவையும் கண்டாள். பஸ்ஸானியோவுக்கு இவ்ளுடைய அடையாளம் தெரியவே இல்லை. இவள் ஆண்வேடம் பூண்டு இருந்தமையால் அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவன் அதிக விசனத்தோடும் பயத்தோடும் அந்தீநாளியோவுக்கருகில் சின்று கொண்டிருந்தான்.

போர்ஷியா வந்திருந்த காரியம் மிகவும் அருமையானது. ஆகையால், அது அவளுக்கு அதிக தைரியங்கொடுத்திருந்தது. தனது கடமையை சிதானமாய்ச் செலுத்தினாள். முதல் முதல் அவள் ஷைலாக்கை நோக்கிப் பேச ஆரம்பித்தாள்; “ஏ, யூதரே! வெனிஸ் ராஜாங்கத்தின் சட்டப்படி நீர் கொண்டுவந்த வழக்கு, சரியானது தான். பத்திரத்தின் சிபந்தனைப்படி நீர் தீர்ப்புப்பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனாலும் இரக்கமென்னும் அரும்பெரும்பொருள் ஒன்று இருக்கின்றதே! அதனை நீர் அறியீரா?”

‘தானாகப் பெருகித் தரையை நோக்கி
வரூஉம் மாரிபோல் வரவேண்டு மன்றி
கசக்கிப் பிழிவது கஷ்ட சாத்தியம்.

அதனை,

சுவோனா மின்பம் எய்துவ தன்றி

‘கொள்வோனு மின்பங் கொண்டு மகிழ்கிருன்.
 இரக்க மெல்லாக் குணத்தினும் ஏற்றமாம்;
 அஃதில் லாமல் அவனியே இல்லையாம்;
 அரசற் கணிகலம் அதுவே யாகும்;
 செங்கோ லதுவே; திருமுடி அதுவே;
 மங்கல மதுவே மன்னவர்க் கென்னலாம்;
 இரக்கமாம் அணிகலம் இருப்பத னாலே
 மன்னரைக் கண்டு மகிதலம் பயப்படும்;
 திருவுடை அரசரின் செங்கோல் தன்னினும்
 இரக்கமே ஏற்றம் என்றும் சொல்லலாம்;
 அரசர் இருப்பது அரியா சனமெனில்
 இரக்கம் இருப்ப தன்னவர் இதயமாஞ்
 சரியா சனமெனச் சாற்ற லாகும்;
 இரக்கமென்பது ஈசற்கும் வேண்டிய
 அரும்பெருங் குணமென அறைய லாமால்;
 ஆதலால் ஈசனும் அரசனும் ஒன்றே.

• அதனால்,

யூதரே! சற்றுநீர் யோசித்துப் பாரும் :
 உமது கட்சியே உத்தம மாயினும்
 சியாய மெனினும் கீனை த்துப் பாரும் :
 சியாயத்தி னாலே அபாயம் வருமெனில்
 உபாயத்தி னாலதை ஒழிக்க வேண்டும்.
 ஒரேபிடி வா தமாய் நீதியை யுன்னி
 உயிர்க்கொலை செய்தல் உத்தமம் அன்றும் :
 அங்கனஞ் செய்தால் யாரும் உய்யார் ;
 கடவுளை நோக்கிக் கருணைக் காக
 எப்படி நாமெலாம் வேண்டு கின்றோமோ
 அப்படியே நாம் அன்னிய ரிடத்துக்
 கருணை செலுத்துதல் கடனென லாமே’

என்றபடி இரக்கம் அதிக அற்புதமானது. ஆகையால் நன்றாய்
 ‘சிதானியும்’ என்றான். அதுகேட்ட ஷைலாக், “இரக்கமாவது!
 இரக்கமாவது! அந்த வார்த்தையையே எடுக்கவேண்டாம். பத்திரப்
 படி தீர்ப்புப்பெறுவதே பெரிய இரக்கம்” என்றான். அதற்குப் பேரார்
 ‘ஷியா, “அவருக்குப் பணங்கொடுக்க சக்தியில்லையா?”’ என்றுகேட்
 டான். •அப்போது பல்லீனியோ பன்னீராயிரத்தைப்போல மூம்
 மூடங்கு அளவுள்ள தொகையைக் கொண்டுவந்து ஷைலாக் குக்கெதி
 ரில் வைத்தான். •அதை அவன் வாங்கமாட்டேன் என்று தள்ளி

விட்டு 'அந்த்தானியோ பிரபுவின் உடலிலிருந்து ஓர் இராத்தல் மாமி' சங்கொடுத்தால் போதும். அதுவே எனக்குவேண்டும்' என்று பிடிவாதமாய்ப் பேசினான். உடனே பஸ்ஸானியோ வாலிப சியாயவா தியைநோக்கி, "ஐயா அறிவிற்கிறந்த சியாயவாதியே! எனது நண்பர் உயிரை எப்படியேனும் காப்பாற்றவேண்டும்! சட்டத்தை எப்படியேனும் சமயத்திற் கேற்றபடி மாற்றவேண்டும்" என்று மன்றாடினான். அதற்குப் போர்ஷியா, "முடியாது, முடியாது! அது முக்காலும் முடியாது! சட்டத்தை நமது இட்டத்தைப்போல மாற்றுவது எங்கேனும் உண்டா? ஒருகாலத்தில் ஏற்படுத்தின சட்டத்தை இறைமகளாலும் தன் இஷ்டம்போல் மாற்றமுடியாது" என்று பக்குவமாய்ப் பேசினான். அதுகேட்ட ஷைலாக், போர்ஷியா தன் பக்கமாகப் பேசுகிறான் என்று எண்ணி, "யார் இந்தப் புண்ணியபுருஷர்? இத்தனை நடுசிலைமையாகப் பேசுகிறார்! அந்தத் தர்ம ராஜனே இந்த வடிவெடுத்து வந்தானே!" என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டு போர்ஷியாவை நோக்கி, "ஏ, வாலிபசியாயவாதியே! உமக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்? உமது அறிவே அறிவு! உமது வயது எத்தனை இளமையாயிருக்கின்றதோ, அத்தனைக்கத்தனை அறிவு மூதிர்ந்திருக்கின்றது" என்று கொண்டாடினான்.

அப்போது போர்ஷியா அவனைநோக்கி, "ஏ, யூதரே! உமது கையிலுள்ள அந்தப் பத்திரத்தைக்காட்டும்!" என்று அதை வீசிக் வாசித்துப்பார்த்தான்; "இந்தப் பத்திரத்திற் கண்ட கெடுவு தப்பிப் போனது சரிதான்! இதற் கண்ட சிபந்தனையின்படி ஓர் இராத்தல் இறைச்சியை அந்த்தானியோ பிரபுவின் உடலிலிருந்து இந்த யூதர் அறுத்து எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது சியாயந்தான்" என்று நடுசிலை தவறாதவன்போல் பேசினான். பிறகு அவன், ஷைலாக்கை நோக்கி, "ஐயா யூதரே! உமக்கு நான் முதலில் சொன்னபடி இரக்கமென்பதைக் கவனித்தீரா! இப்போதாவது அதைக் கொஞ்சக்காட்டுமே பார்க்கலாம்: பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்! நான் இந்தப் பத்திரத்தைக் கிழித்துவிடுகிறேன்" என்றான். அந்தக் கொடும்பாவி இரக்கமென்னும் வார்த்தையைக் கேட்டால் உரக்கப்பேசுகிறான்: "ஓ, ஓ! என் உயிர் இறந்தாலும் நான் பிடித்த பிடியை விடமாட்டேன். எப்போப்பட்ட வல்வாயனாலும் என்னை ஏமாற்ற முடியாது" என்றான். அப்போது போர்ஷியா, அந்த்தானியோவை நோக்கி, "ஏ, பிரபு! உமது மார்பிலிருந்து ஓர் இராத்தல் இறைச்சி அறுத்தெடுத்துக்கொள்ளலாம்" என்று இந்தப் பத்திரத்திற் கண்டிருப்பதால் நீர், கத்திக்குச் சித்தமாய் அதனைக் காட்டவேண்டியது தான்" என்றான். அதற்குள் ஷைலாக் ஒருபெரிய கத்தியை அடிக்

அவசரமாய்த் தீட்டிக்கொண்டே இருந்தான். ஓர் இராத்தல் இறைச் சீயை அறுப்பதற்கு அவனுக்கு அத்தனை ஆத்திரம்! அப்போது போர்ஷியா அந்த்தானியோவைநோக்கி, “நீர் ஏதாவது சொல்ல வேண்டி இருக்கிறதா?” என்று வினவினாள். அதற்கு அந்த்தானியோ அதிக சாந்தமாய், “நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்? ஒன்றும் இல்லை. இறக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்” என்றார். அவரே மறுபடியும் பஸ்ஸானியோவை நோக்கி, “நண்ப! எதோ; உனது கையைத் தா! சுகமாய் வாழ். உனக்காக எனக்கு இந்த ஆபத்து வந்ததென்று விசண்ப்படாதே. உனது பெருமையுள்ள மனைவிக்கு என்னைப்பற்றித் தெரிவி. எனக்கும் உனக்கும் இருந்த அன்பின் அருமையைச் சொல்ல மறவாதே!” என்று வேண்டிக்கொண்டாள். அதுகேட்ட பஸ்ஸானியோ அப்படியே மனம் உருகி, “ஐயா அன்பரே! நான் மணந்திருக்கிற மனைவி எனது உயிருக்குச் சமானமான வன். ஆனால் எனது உயிரும் மனைவியும் இன்னும் இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லாம் சேர்ந்தாலும் உமது ஓர் ஆருயிர்க்குச் சமானமாகாலே! இவைகளையெல்லாம் வேண்டுமானாலும் நான் இழக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன். இந்த யூதஜாதிப் பணப்பேய்க்கு எல்லாவற்றையும் பலிகொடுத்து விடுகிறேன். இதுமட்டும் உம்மைப் பிடித்த பிடியை விட்டாற்போதும்” என்று ஏங்கிப் பேசினான். அதுகேட்ட போர்ஷியாவுக்கு அதிசயமாய்விட்டது; “என்ன நமது கணவர் இப்படித் தமது நண்பரின் அன்பைக் கொண்டாடுகின்றாரே! நம்மினும் தமது அன்பர் அன்பே சிறந்தது என்கிறாரே!” என்று தனக்குள்ளே வியந்தகொண்டான். அதை ஒரு குற்றமாகப் பாராட்டவில்லை. ஆனாலும் பஸ்ஸானியோவை நோக்கி, “என்ன ஐயா இப்படிச் சொல்லுகிறீர்! உமது மனைவி இருந்தால் இப்படி நீர் சொன்னதற்கு அந்த அம்மான் முகம் வாடிப் போகாதா!” என்றான். பஸ்ஸானியோ கூறினதுபோலவே கிராஷியாலேவும் “இந்த யூதன் மனத்தைத் திருப்பும்படி வரம் பெற்றுவரக் கூடியவளானால் எனது மனைவியையும் நான் பரலோகத்துக்கு அனுப்பிவிடச் சித்தமாயிருக்கின்றேன். அவருக்கும் என்மேல் ஆசை. எனக்கும் அவன்மேல் அதிக ஆசைதான். ஆனாலும் பரவாயில்லை. அந்த்தானியோவுக்காக அப்படிசெய்யத் துணிந்திருக்கின்றேன்” என்று சபதங்கூறினான். அதுகேட்ட குமாஸ்தாவும் அவன் மனைவியுமாகிய நேரிஸ்ஸா, “எனயா அப்படிச் சொல்லுகிறீர்! அந்தம்மான் இருந்தால் சும்மா விடுவார்களா!” என்றாள்.

அதற்குள் ஷெலாக் கத்துகிறான்: “காலதாமதமாகிறது! சீக்கிரத்தில் தீர்மானஞ்செய்யுங்கள்!” என்று அவசரப்படுத்துகிறான்.

அங்கு வந்திருந்தவர் எல்லாரும் 'தீர்மானம் எப்படியாகுமோ!' என்று வாயைத்திறந்துகொண்டு அதிக ஆவலாய் அந்தீந்தானியோடுக்காக மன வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது போர்ஷியா, "மாமிசம் சிறுக்கத் தராசு ஆயத்தமாயிருக்கிறதா? ஏ, ஷைலாக்! நீ, யாராவது ரணவைத்தியரைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ரத்தம் அதிகமாய் வெளிப்பட்டு, அந்தீந்தானியோ பிரபு இறந்துவிடுவார்" என்று ஷைலாகை நோக்கிக் கூறினான். "ரத்தம் அதிகமாய் வெளிப்பட்டு அந்தீந்தானியோ இறக்கவேண்டும்" என்பதே ஷைலாகின் எண்ணமாகையால், அவன் போர்ஷியாவைநோக்கி, "பத்திரத்தில் உப்படிச் செப்பி இல்லையே!" என்றான். "ஆமாம், அப்படிச் செப்பி இல்லையே! இல்லாவிட்டால் என்ன? தர்மத்துக்காகவாவது நீ அப்படிச்செய்தால் நல்லதல்லவா!" என்றான் போர்ஷியா அதற்கு ஷைலாக் தனது பழம்பாடத்தையே ஒப்பித்தான்: "தர்மமாவது, கர்மமாவது! பத்திரத்தில் இல்லை என்றால் இல்லைதான். அப்பால் என்னபேச்சு!" என்றான். "ஆனால் சரி, உனக்கு வேண்டியதெல்லாம் ஓர் இரத்தல் அந்தீந்தானியோவின் இறைச்சிதான். அதற்குச் சட்டம் இடங்கொடுக்கிறது! சீயாயஸ்தலத்தாரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அந்த இறைச்சியை அவருடைய இருதயத்தருகிலிருந்து நீ அறுத்தெடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்றான் போர்ஷியா. அந்தீந்தானியோ ஷைலாக் அதிக சந்தோஷமாய்விட்டான்; "சீயாயவாதி என்றால் உமக்கே தரும்! சீரம்பச் சரியாய்ப் பேசுகின்றீர். அதிக நேராக வார்த்தை சொல்லுகின்றீர். அந்தத் தருமராஜன்தான் நீர்! அதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை!" என்று சொல்லிக்கொண்டே கத்தியை மறுபடியும் அதிக அவசரமாய்த் தீட்டுகிறான்; அந்தீந்தானியோவை அதிக ஆவலாய்நோக்கி, "சீக்கிரம் வா! உன் மாபைத்திறந்து காட்டு!" என்கிறான்.

அதுகண்ட போர்ஷியா, "யூதரே! அவசரப்பாதீர்! கொஞ்சம் பொறும்! இன்னும் ஒருவிஷயம் இருக்கின்றது. இந்தப் பத்திரத்தில் ரத்தத்தைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவே இல்லை. ஒருதுளி ரத்தத்தைப்பற்றியும் ஒன்றையுங்காணோம். இதில் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிற வார்த்தைகள் என்னவென்றால், 'ஓர் இரத்தல் மாமிசம்' என்னும் மூன்று வார்த்தைகளேயாம். இப்போது நீர் அறுக்கப்போகும் ஓர் இரத்தல் மாமிசத்தோடுகூட ஒரு துளி ரத்தம், அதுவும் கிறிஸ்துவரத்தம் கீழே சிந்தினால் உமது கீடு, வாசல், தோட்டம் தூய்வு, ஆஸ்தி, பாஸ்தி எல்லாம் போய்விடும். எல்லாவற்றையும் ராஜாங்கத்தார் பறிமுதல் செய்து விடுவார்கள்" என்றான். அது

கேட்ட ஷைலாக் விழித்தான்; 'இது என்ன இது! கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதே! ரத்தம் ஒழுக்காமல் கறியை எப்படி அறுத்தெடுப்பது? அது பத்திரத்திற் கண்டில்லையே! இனி நமதுகாரியம் சாயாது! எண்ணம் ஈடேறாது!' என்று ஒன்றுந் தோன்றாமல் மருண்டு சின்று விட்டான். அத்தனை புத்திசாலித் தனமாகப் போர்ஷியா கண்டு பிடித்த அந்த விஷயம்,—'பத்திரத்திற் கண்டிருப்பது மாமிசமே, யன்றி ரத்தம் அல்ல' என்கிற சமயோசிதமான யோசனை,—அநீந்தானியோவின் உயிரைக் காத்தது. கண்டார் அனைவரும் வாலிபசியாய் வாதியின் அதிருக்கூத புத்திக்கு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். சியாய்ஸ்தலத்தில் நாலுபக்கத்திலிருந்தும் ஜனங்கள் சியாய்வாதியை வாழ்த்திக்கொண்டே இருந்தார்கள். அப்போது, வாலிப சியாய்வாதியை நோக்கி முன்பு ஷைலாக் வாழ்த்தினது போலவே கிராஷியானேவும் "ஏ, புத்திமான்! ஏ, நீதிமான்! உம்மைக் கடவுள்தான் இங்கே அனுப்பினார். நீர் தாம் அந்தத் தர்மராஜா என்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லை" என்று ஷைலாக்குக் குத்துப்பாடாகப் பரிகாசம் பண்ணினான்.

தான் தோற்றுப்போய் விட்டதை ஷைலாக் தெரிந்துகொண்டான். அவன் முகம் இறங்குமுகமாய் விட்டது; "இது போனால் போகட்டும் எனக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து விடுங்கள்" என்றான். அநீந்தானியோவின் விடுதலையால் அதிக சந்தோஷங் கொண்டு தன்னை மறந்திருந்த பல்ஸானியோ, ஷைலாக் சொன்னதைக் கேட்டு, "இதோ இருக்கிறது பணம்!" என்று கத்தினான். அது கண்ட போர்ஷியா "அவசரப்படாதீர்! பதறாத காரியம் சிதறாது. பூதனுக்குப் பணம் ஏது? அவன் பெறவேண்டியது சினைதான்!" என்று பல்ஸானியோவைத் தடுத்தான்; ஷைலாக்கை நோக்கி, "ஏ, யூதா! எமன் அனுப்பின தூதா! நீ, மாமிசத்தை அறுத்துத்தான் ஆகவேண்டும்! 'ஒரு துளி ரத்தங் கூட சிந்தப்படாது!' என்கிற சிபந்தனை மட்டும் அல்ல. இன்னொரு சிபந்தனையும் இருக்கிறது. நீ அறுத்தெடுக்கிற மாமிசத்தைத் தராசத் தட்டில் வைத்தால் சரியாய் ஓர் இராத்தல் இருக்கவேண்டும்! ஒரு குன்று மணி எடையல்ல, ஒரு மயிரிழையின் எடையளவானாலும் இறங்கவுங்கூடாது, ஏறவுங் கூடாது. அப்படி இருந்ததோ, வெனிஸ் நகரத்துச் சட்டப்படி உன் உயிரே போய்விடும். உனது சொத்தெல்லாம் ராஜாங்கத்துக்குச் சொந்தமாய் விடும்" என்று ஒழுங்காய்ப் பேசினான். "என் பணத்தை எப்படியாவது கொடுத்து விடுங்கள். நான் போய்விடுகிறேன்" என்றான் ஷைலாக். "இதோ இருக்கிறது அது!—உனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது" என்றான் பல்ஸானியோ.

வைஷ்ணவர்கள், பணத்தை எடுத்துக்கொள்ளப் போனான்; அதற்குள் போரிஷியா, அவளை சிறுத்தி, “யூதா! பொறு, பொறு. அவசரம் படாதே! நீ இன்னொரு பிடியில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றாய்- வெனிஸ் ராஜா நீதிப்படி உனது ஆஸ்தியெல்லாம் ஆஸ்தானத்துக்குச் சொந்தமாய் விட்டது-என்னத்துக்காகத் தெரியுமா? அந்தீ நகரவாசி ஒருவருடைய உயிரை வாங்க யோசனை செய்தாயே! அதற்காக. இப்போது உனது உயிரே உனக்குச் சொந்தம் அல்ல; அது இந்த இறைமகனுடைய இச்சையிலிருக்கின்றது. ஆகையால், முழங்காற் படியிட்டுக் குனிந்து இவரை மன்னிப்புக் கேள்” என்று கட்டளையிட்டான்.

அப்போது இறைமகன், வைஷ்ணவர்களை நோக்கி, “ஏ, வைஷ்ணவர்களே! இப்போதாவது கிறிஸ்தவர்களாகிய எமது கிருபையை மதித்தீறிந்து கொள். உன் உயிரை மன்னிக்கிறேன். உனது ஆஸ்தியிற் பாதி அநீத்தானியோவுக்குச் சேரவேண்டும்; மற்றப் பாதி ராஜாங்கத்தைச் சேரவேண்டும்” என்றார்.

அது கேட்ட உதாரகுணமுள்ள அநீத்தானியோ, “இந்தப் பாலியின் சொத்து எனக்கு வேண்டியதில்லை! இவனுடைய மகளுக்கே சேரட்டும்! அவள் இவனுக்கு ஒரே மகள்! ஆலும் இவனுடைய குணங்குறி முதலியவைகள் அவளுக்குப் பிடிக்காமையால் அவள் இவளை விட்டு அப்பால் நீங்கிப்போய் லொரன்ஸோ (Loranzo) னுள்ளும் ஒரு கிறிஸ்தவனைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறான். அதற்காக இவன் அவளை வெறுத்து இவனுடைய சொத்து விஷயத்தில் அவளுக்குப் பாத்தியமில்லை என்று சாசனம் பிறப்பித்திருக்கிறான்” என்றார்.

யூதன் இதற்கு ஒப்புக்கொண்டான். அநீத்தானியோவைப் பழிவாங்கும் விஷயத்தில் பங்கமடைந்த இவன் தனது சொத்துக்களையும் இப்படி இழந்துவிட்டதனால் திக்பிரமைகொண்டு, “எனக்கு உடம்பு செம்மையாய் இல்லை! நான் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்! எனது மகளுக்கு எழுதிவைக்க வேண்டிய சொத்தைக்குறித்த சாசனத்தை என் வீட்டண்டை அனுப்புங்கள்! நீங்கள் விதித்தபடியே அவளுக்கு என் சொத்தில் பேர்பாதி எழுதிவைத்துக் கையொப்பஞ் செய்துவிடுகிறேன்” என்றான். “அப்படியே போ; நாங்கள் பத்திரத்தை அனுப்புகிறோம்! அதிற் கையெழுத்தப் போடு! இப்போதாவது நீ, உனது கொடுமைக்காக வருந்தி எங்களைப் போல பரிசுத்தனாகி நல்வழிக்கு வருவதாயிருந்தால், ராஜாங்கத்துக்குச் சேரவேண்டிய உனது மற்றப் பாதிச் சொத்துக்கள் உனக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். நீயும் மன்னிப்படவாய்” என்றார் நீதியதிபர்.

பிறகு, அவர் அநீந்தானியோவை விடுதலை செய்து, சியாய்ஸ் தலத்திலு் தமது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்துவிட்டார். பிறகு அவர், வரலிப சியாய்வாதியின் யுக்தி புத்தி யோசனைகளைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி அவரைத் தமது வீட்டுக்கு விருந்துக்கு அழைத்தார். போர்ஷியாவுக்கு அவசரம். தனது அகமுடையாருக்கு முந்தி, தான் போய் வீடு சேரவேண்டுமென்று தீர்மானித்திருந்தார்; ஆகையால், அவள் நீதியதிபரை நோக்கி, "என்னை விருந்துக்கு அழைத்த தமது திருவருளுக்கு அதிக வந்தனரு் செய்கின்றேன். ஆனால் இப்போது எனக்கு அவசாசமில்லை. இங்கிருந்து இப்போதே புறப்பட்டு ஊருக்குப் போய் விடவேண்டும்" என்று விடைகூறினான். அதற்கப்புறம் சியாய்வாதிபதி அவளை வற்புறுத்தவில்லை; "என்றோடு வந்து தங்கியிருந்து விருந்துண்டு போவதற்கு உமக்கு அவசாச மில்லாததற்காக நான் மிகவும் வருந்துகின்றேன்" என்றார். அப்போதே அவர் அநீந்தானியோவை நோக்கி, "ஏ, பிரபூ! நீர் இந்த வாலிப சியாய்வாதியை உமது உயிருள்ளவரும் மறக்கப்படாது. இவர்க்குத் தகுந்த வெகுமதி செய்யவேண்டும்! இவர்க்கு நீர் என்னகொடுத்தாலும் போதாது" என்றார்.

நீதியதிபரும் அவரைச்சேர்ந்த ஆஸ்தான உத்தியோகஸ்தர்களும் சியாய்ஸ் தலத்தை விட்டுப்போய்விட்டார்கள். பிறகு பஸ்ஸானியோ, போர்ஷியாவை நோக்கி, "ஏ, உத்தம புருஷரே! இன்றைக்கு உமது கிருபையால் நானும் எனது நண்பர் அநீந்தானியோவும் ஒரு பேராபத்திற் பிழைத்தோம். ஒரு பெரிய தத்திலிருந்து தப்பினோம். ஆகையால், நாங்கள் யூதனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பன்னீராயிரம் ஸ்ரூபாயையும் உமக்குக் கொடுக்கப் பிரியப்படுகின்றோம்! தயை செய்து இதை அங்கீகாரம் பண்ணிக்கொள்ளும்" என்று வேண்டினான். அவனோடு கூடவே அநீந்தானியோவும் போர்ஷியாவை நோக்கி, "ஐயா உத்தம சியாய்வாதியே! நீங்கள் செய்த நன்றிக்கு இந்தத் தொகையா ஈடு! இதுபோல எத்தனைமடங்கு அளவுள்ள தொகையை நாங்கள் கொடுத்தாலும் ஈடாகாதே! உம்மிடத்தில் நாங்கள் செலுத்த வேண்டிய அன்புக்கோ அள்வே கிடையாது. உமக்கு நாங்கள் கொடுக்கவேண்டிய கடனுக்கோ கணக்கேயில்லை" என்று வாழ்த்தினார்.

இவர்கள் எத்தனை சொல்லியும் போர்ஷியா ஒத்துக்கொள்ளவே இல்லை; தொகையைப் பெற்றுக்கொள்ளவே இல்லை. "நீரே உமது இஷ்டம்போல ஏதாவது ஒரு வெகுமதி கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளும்! அப்படியாவது எங்களுக்குத் திருப்தி உண்டாகட்டமே!" என்று வேண்டிக்கொண்டான் பஸ்ஸானியோ. "சரி! அப்படியே பெற்றுக்

கொள்ளுகிறேன். உங்களுடைய கையுறை (Gloves) யைக் கொடுங்கள்! உங்களுடைய ரூபகத்துக்காக அதை நான் போய்க் கொள்வேன்” என்று கேட்டாள் போர்ஷியா. “ஆ! அப்படியே வாங்கிக் கொள்ளும்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் கையுறையைக் கழற்றினாள் பஸ்ஸானியோ. அதை அவன் கழற்றின உடனே அவன் கையிலிருந்த மோதிரம் தெரிந்தது. அப்போதுதான் அதைக்கண்டவள்போலப் போர்ஷியா நடித்தாள். ‘அதை எப்படியாவது வாங்கிக்கொண்டு போய்விடவேண்டும். தானும் தனது கணவனும் வீடுசேர்ந்தபிறகு, அவள் அவனை நோக்கி, “என்ன ஐயா இது? உமது கையில் மோதிர மெங்கே? நான் கொடுத்த மோதிரத்தைக் கூரணேமே! அதை எப்போதும் பிரியமாட்டேன் என்று சொல்லி என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொண்ட நீர் இப்போது எப்படிப் பிரிந்து விட்டீர்!” என்று கேட்டு வேடிக்கை செய்யவேண்டும்!” என்பது அவளுடைய எண்ணம். அதனால் அவள் அவனை முதலிலேயே மோதிரங்கேட்டால் சந்தேகம் வந்துவிடும் என்று எண்ணிக் கையுறையைக் கேட்டாள். மோதிரத்தைக் கண்டவுடனே அவள் “உமது அன்பிற்கு அடையாளமாக இந்த மோதிரத்தைக் கொடு! பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்!” என்று கேட்டாள். அதற்குப் பஸ்ஸானியோ மிகவும் வருந்தி உள்ளுக்குள்ளேயே விசனப்பட்டான். ‘எப்போதும் பிரியக்கூடாத இந்த அருமையான வஸ்துவை எப்படிப் பிரியலாம்?’ என்று எண்ணினபடியே அவன் அவளை நோக்கி, “இந்த மோதிரத்தை நான் கொடுக்க முடியாது. இது எனது மனைவி கொடுத்த அடையாளம். இதை நான் என்றென்றும் பிரியக்கூடாது. அப்படியே சத்தியஞ் செய்துகொடுத்திருக்கின்றேன். இந்த வெனிஸ் நகரத்திற்குள் அதிக விலையுயர்ந்த மோதிரம் வேறு எதுவானாலுஞ்சரி! எத்தனை விலையுயர்ந்ததானாலுஞ்சரி! வாங்கித் தருகிறேன்” என்றான். அதற்குப் போர்ஷியா வருந்திக் கோபித்தவள் போலப் பாசாங்கு பண்ணி, “என்னை நீர் ஒரு பிச்சைக்காரன் என்று எண்ணிக்கொண்டீர்! பிச்சைக்காரனுக்கு எப்படி உத்தரவு சொல்லுகிற தென்று இப்போது உம்மிடத்தில்தான் கற்றுக்கொண்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சியாயஸ்தலத்தை விட்டு நீங்கினாள்.

அது கண்ட அந்தீதானியோ பஸ்ஸானியோவை நோக்கி, “ஏ, நண்ப! இந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்துவிடு! எனக்கும் உனக்கும் உள்ள அன்பை எண்ணிப்பார். இந்த சியாயவாதி செய்த பேருதவியைவினைத்துப் பார்! இவைகளை விடவா இந்த மோதிரம் விசேஷமானது? உமது மனைவியின் வெறுப்புக்குச் சமாதானம் சொல்லிக் கொள்ளலாம்! இவைகளுக்கு ஈடுகொடுக்க என்னைன்றும் உம்மால்

முடியாதே! ஆகையால் இந்தச் சமயத்தைத் தப்பவிடாமல் மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்துவிடும்” என்றான். அது கேட்ட பஸ்ஸா வியோ, “இது என்ன, தர்மசங்கடமா யிருக்கின்றதே! அத்தனை நன்றி ஷெட்ட ஆளா நாம்!” என்று தனக்குள்ளே தன்னை சீர்தித்து வெறுத்துக்கொண்டபடியே மோதிரத்தைக் கழற்றி கிராஷியானோ வினிடத்தில் கொடுத்தனுப்பினான். அதை அவன் எடுத்துக்கொண்டு போய், போர்ஷியாவினிடத்தில் கொடுத்தபோது பார்த்துக்கொண்டிருந்த குமாஸ்தாவாகிய நேரிஸ்ஸாவும் தனது கணவனாகிய அவனுக்குக் கலியாணகாலத்தில் தான் கொடுத்திருந்த மோதிரத்தையும், பக்குவமாய்க்கேட்டு வெகுமதியாக வாங்கிக்கொண்டான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கே அவர்கள் “மோதிர விஷயமாகத் தமது கணவர் மேல் எப்படிச் சூற்றம் சமத்திப் பரிசாசஞ் செய்யலாம், ‘யாரோ ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு அவைகளை அவர்கள் கொடுத்து விட்டார்கள்’ என்று சாதிக்கலாமா!” என்று யோசித்துத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.

வீடுவந்து சேர்ந்தபிறகு போர்ஷியாவுக்கு அதிக சந்தோஷமாயிருந்தது. நல்ல காரியம் செய்து முடித்தவர்களுக்கு மனம் பூரிப்பு இயற்கைதானே! அவளுக்கு எதைக் கண்டாலும் சந்தோஷமாகவே இருந்தது. சிலா, என்றுமில்லாத அத்தனை வெளிச்சமாய் இருப்பதாக அவளுக்குத் தோன்றிற்று. அவளுடைய மனம் தீர்மலமாயிருந்தபடியால் அவள் வீட்டில் எரிந்த விளக்கும் அவளுக்கு அதிக வெளிச்சமாய்த் தோன்றிற்று. அப்போது அவள் நேரிஸ்ஸாவை நோக்கி, “ஏ, தோழீ! நல்லகாரியஞ் செய்ததனால் எனது மனத்தில் என்றைக்கு மில்லாத மகிழ்ச்சி சிறந்திருக்கிறது” என்று பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்படிப் பேசிக்கொண்டே அவர்கள் இருவரும் ஆண் உடைகளைக் கழற்றிவிட்டு எப்போதும்போலத் தமது பெண் உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு கணவன்மாரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களும் அந்த்தானியோவுடன் அப்போதே அதிசீக்கிரமாக வந்துசேர்ந்தார்கள். வந்தவுடனே பஸ்ஸானியோ அந்த்தானியோவைத் தனது மனைவிக்குக்காட்டி, “காதலீ! இவர்தாம் நமது உத்தம நண்பர்! அந்த்தானியோ என்பவர்! எனது உயிரே இவருடைய உருவம்!” என்று கொண்டாடினான். இந்தக் கொண்டாட்டம் முடிந்ததும் முடியாததுமாயிருக்கும்போதே நேரிஸ்ஸாவுக்கும் அவளுடைய கணவனுக்கும் சச்சரவு நேரிட்ட சந்தடி இவர்களுக்குக் கேட்டது. “இத்தனை சீக்கிரத்தில் சச்சரவா! என்ன காரணம்?”

என்றான் போர்ஷியா. அதற்குக் கிராஷியானோ, “அம்மணி! வேறொன்றும்ல்ல; கேவலம் ஒரு பொன்முலாம் பூசின மோதிரம்! அதை இந்தப் பெண் கலியாண காலத்தில் எனக்குக் கொடுத்திருந்தாள். என்னவோ ஒரு கதை சொல்லுவார்களே! ‘நேசுமாயிரு; நீக்காதே!’ என்று கத்திகளின்மேல் எழுதியிருக்குமே! அதுபோல அந்த மோதிரத்தின்மேல் எழுதியிருந்தது” என்று கூறினான்.

“அந்தக் கதைக்கும் மோதிரத்தின் விலைக்கும் என்ன சம்பந்தம்? எனக்கு நீர் சபதம் செய்து கொடுக்கவில்லையா? நான் அதை உமக்குக் கொடுத்தபொழுது நீர் எனக்குச் சொன்ன சத்தியத்தை மறந்து விட்டீரோ! நீர் ‘சாகிரமட்டும் அதைவிட்டுப் பிரிகிறதில்லை’ என்றீர்! இப்போது வந்து அதை ஒரு சியாயவாதியின் குமாஸ்தாவுக்குக் கொடுத்துவிட்டதாகச் சொல்லுகிறீர்! உமது வார்த்தையை நான் நம்பவேமாட்டேன். அதை யாரோ ஒரு பெண்பிள்ளைக்கே கொடுத்துவிட்டார்! எனக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது” என்றான் நெரிஸ்ஸா. “நீ என்னவோ அதிக தூரம் போய்விட்டாயே! அத்தனை தூரம் போகவேண்டாம். பெண்பிள்ளைக்கும் கொடுக்கவில்லை! மண்பிள்ளைக்கும் கொடுக்கவில்லை! இந்த எனது சொந்தக் கையாலேயே ஓர் ஆண்பிள்ளை; நல்ல வயசுப்பையன்; உருவத்தில் குள்ளன்; உன்னளவே உயரம் இருப்பான்; அந்தந்தானியேர் பிரபுவைக் காப்பாற்றின சியாயவாதிக்கு குமாஸ்தாவாய் இருந்தவன். அவனுக்குத்தான் கொடுத்தேன்! அவன்தான் என்னைப் பசுப்பிப் பக்குவம்பண்ணி எழுத்துக்கூலிக்காக அதனை வாங்கிக்கொண்டான். அவனுக்கு மறுத்துக் கூற என்னால் முடியவில்லை” என்றான் கிராஷியானோ. அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த போர்ஷியா, கிராஷியானோவை நோக்கி, “உன்மேல் தப்பிருக்கிறது! உன் மனைவிகொடுத்த மணக்கொடை ஆச்சே அது, அதைவிட்டுப் பிரியலாமா? இதோ பார் என் காதலர்க்கு நான்கொடுத்த கலியாணமோதிரத்தை அவர் அப்படியேவிடாமல் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்! அதை அவர் பிரிந்திருக்கச் சம்மதிப்பாரோ! இந்த உலகத்தான் வந்தாலும் அதைவிட்டு நீக்குவாரோ!” என்றான். அதற்கு மறுபடியும் கிராஷியானோ தனது எஜமான குற்றத்தை மறைக்க எண்ணி, “அம்மணி! ஐயாகூடத் தமது மோதிரத்தை சியாயவாதிக்குக் கொடுத்துவிட்டார். அதனாலேதான் அவருடைய குமாஸ்தா எழுத்துக்கூலிக்காக என்னைக் கேட்டபோது நானும் எனது மோதிரத்தைக் கழற்றிக்கொடுத்துவிட்டேன்” என்றான்.

• அதுகேட்ட போர்ஷியா கோபம் கொண்டவுள்போல நடந்தான்; தனது கணவனை நோக்கி, “ஆ! அன்பே! நீர்கூடவா அப்

படிச் செய்துவிட்டீர்! உம்மை நம்பித்தானே அந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்தேன். நெரிஸ்ஸாசொன்னது சரிதான். யாரோ ஒரு பெண் பிள்ளைக்குத்தான் அதைக் கொடுத்துவிட்டீர்!" என்று வெறுத்து உரைப்பதுபோற் பேசினான். அதற்குப் பஸ்ஸானியோ அதிக விசனமாய், "ஆ! கண்மணீ! உன் மனதைப் புண்படுத்தியதற்காக வருந்துகின்றேன். என் கௌரவத்தின்மேல் ஆணையின்படி உறுதியாய்ச் சொல்லுகிறேன்: அதை நான் ஒருபெண் பிள்ளைக்குக் கொடுக்கவேயில்லை! ஓர் உத்தம சீயாயவாதிக்கே கொடுத்தேன். அவர், பன்னீ ராயிரூபாய் வேண்டாமென்று மோதிரத்தையே கேட்டார். நான் அதைத் தரமாட்டேன் என்றபோது கோபித்துக்கொண்டு போய்விட்டார். அதனால் எனக்கு அதிக அவமானமாய்விட்டது. ஒன்றுந்தோன்றவில்லை. அதைக் கழற்றிக் கிராஷியாலேவினிடத்தில் கொடுத்து அவர்க்குப் பின்னாலேயே அனுப்பிவிட்டேன்; "ஏ, பெண்ணரசீ! என்னை மன்னிக்கவேண்டும்! நீயே அங்கு நேரில் இருந்திருந்தால் அந்த மோதிரத்தை என்னிடத்திலிருந்துவாங்கி அவர்க்குக் கொடுக்காமலிருந்திருக்கமாட்டாய்" என்று சமாதானக் கூறினான்.

"ஆ ஆ! இந்தக் கலகங்களுக்கெல்லாம் காரணனாயிருந்தவன் நானல்லவா!" என்றான் அந்தானியோ.

அதற்குப் போரிஷியா, "அதற்காக நீங்கள் ஒன்றும் மனவருத்தப்படவேண்டாம். நீங்கள் எப்போது இங்கு வருவீர்களோ என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே!" என்று உபசாரக் கூறினான். அதற்கு அந்தானியோ, போரிஷியாவைநோக்கி, "அம்மா! எனது சரிந்தையே உனது கணவர்க்கு ஈடுகொடுத்தேனே! அப்பேர்ப்பட்ட என்னைக் காப்பாற்றினவர்க்குத்தானே உனது கணவர் தமது மோதிரத்தை வெகுமதி கொடுத்தார். அந்த மகானுபாவர் வந்திராதிருந்தால் இதுவரையில் நான் செத்துப்போயிருப்பேனே! இனி உனது கணவர் உனக்குத் தவறி நடக்கமாட்டார். தேறி இரு!" என்று தேற்றினார். "அப்படியா ஐயா! எனது கணவர்க்காகத் தாங்கள் பிணைப்பட்டிருப்பீர்களா? அப்படியானால் சரிதான்! அவருக்காகத் தாங்கள் உத்தரவாதியானால் இதோ, இந்தமோதிரத்தை நீங்களே அவர்க்குக்கொடுங்கள்; கொடுத்து இதையும் அதைப்போலப் போக்கடித்துவிடாமல் ஜாக்கிரதையாய் வைத்திருக்கச் சொல்லுங்கள்!" என்றுசொல்லி பஸ்ஸானியோவினிடத்திலிருந்து தான் வாங்கிக் கொண்டுவந்த மோதிரத்தை அந்தானியோவினிடத்தில் கொடுத்தான் போரிஷியா. அந்த மோதிரத்தை பஸ்ஸானியோ வாங்கின உடனே அதிசயமாய்ப் பார்க்கிறான்: அங்கே நாம் கொடுத்தமோதிரம் இங்கே எப்படி வந்ததென்று ஆச்சரியப்படுகிறான். அதுகண்ட

போரிஷியா, “அன்பரே! ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கும்! அங்கே வந்திருந்த சியாயவாதி யாரென்று எண்ணிக்கொண்டீர்கள்? நான்தான் அப்படி வந்திருந்தேன். எப்படியோ உங்களை ஏமாற்றிவிட்டு மோதிரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து விட்டேன். எனக்குக் குமாஸ் தாவாய் வந்திருந்தவர் நெரிஸ்ஸாதான். அவரும் என்னைப்போலவே தனது கணவனுடைய மோதிரத்தை ஏமாற்றிப் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்தவிட்டான். பார்த்தீர்சனா! நாங்கள் இருவரும் உங்கள் இருவரையும் எத்தனை சலபத்தில் ஏமாற்றிவிட்டோம்!” என்று சந்தோஷங்கொண்டாடித் தனது கணவனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டான். அதேகேட்ட பஸ்ஸானியோவுக்கு ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் பொங்கின; “ஆ, கண்மணி! உனது அருமையான புத்தியினாலேயும் பெருமையான தைரியத்தினாலேயும்ல்லவா, எனது ஆருயிர் நண்பர் உயிர் பிழைத்து மீண்டார்!” என்று தனது மனைவியைக் கொண்டாடினான் பஸ்ஸானியோ.

மறுபடியும் போரிஷியா, அந்த்தானியோவை நோக்கி, “இதோ இந்தக் கடிதங்கள் உமக்குவந்த கடிதங்களா பாரும்! இவைகள் எப்படியோ என்னிடத்தில் வந்து சேர்ந்தவிட்டன!” என்று சொல்லிக்கொண்டே சில கடிதங்களைக் கொண்டுவந்து அவர் கையிற்கொடுத்தான். அவர் அவைகளை வாசித்தவுடனே பேரானந்தமடைந்தார். அவைகள் அவருடைய கப்பல்களைப்பற்றிய கடிதங்கள். அவைகளால் அவர், தமது கப்பல்களில் ஒன்றும் நாசமாய்ப் போகவில்லை என்றும் எல்லாம் சுகமமாய்த் துறைமுகத்தைச் சேர்ந்திருக்கின்றன வென்றும் கண்டுகொண்டார். இந்தக் கதை ஆரம்பத்தில் அவர் அடைந்த விசனங்களெல்லாம் உடனே சந்தோஷமாய் மாறிவிட்டன.

‘ஒன்றை நீனைக்கின் அதுவொழிந் திட்டொன்றாகும்
அன்றி அதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை
நீனையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும்
எனையாளும் ஈசன் செயல்.’

என்றபடி ஈசன்செயலால் அந்த்தானியோவுக்கு வந்த அதிர்ஷ்டத்துக்கு அளவே இல்லை. மோதிரங்களைக்குறித்த வேடிக்கைக் கதைக்காகவும் தமதுசொந்த மனைவியர்களுையே இன்றை என்று கண்டு பிடித்துக்கொள்ளாத கணவன்மாருக்காகவும் எல்லாரும் குலங்கக்குலங்கநகைத்தார்கள். அப்போது கிராஷியரினோ தனது மனைவியின் மோதிரத்தைப்பற்றிப் பின்வருகிற பாட்டைப்பாடிச் சந்தோஷமாய்ச் சபதஞ் செய்துகொண்டான்.

‘ நொஸ்ஸாவின் மோதிரத்தை நேமமுடன் சற்றும்
 பிரியா திருப்பேன் பிராணன்—பிரியுமட்டும்
 அஞ்சியதைக் காப்பேன் அதுதவிர வேறெதற்கும்
 அஞ்சேன் இனியென்றும் யான்’

‘ பொன்மைபுடம் புகுந்துதீக் குளித்துவெளிப் படுந்தோறும்
 பொலிந்து மாற்றின்

வன்மைபெறு மாறுவருந் தியுமந்தீதா னியோவென்பார்
 வாழ்வே பெற்றார்

‘ தின்மைசெய்யு தன்ஷைலாக் கென்பவனோ செல்வமெலாம்
 இழந்தே கெட்டான்

நன்மைசெய்தார் நலம்பெறுவார் தீமைசெய்தார் கெடுதியுற்று
 நலிவர் தாமே’

இந்நூலில் வந்துள்ள

செய்யுள்களுக்கு உரை.

‘தண்ணீரும்’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 4. (திருக்குறள் நீதி வெண்பா. இதன் கடையிரண்டடியும் திருக்குறள்.)

நோகீதுலங்கள் - பசுக்கூட்டங்கள்; தண்ணீரும் புல்லும் தருவாரீக்து - (தமக்கு) தண்ணீர், புல் (ஆகிய இவ்வறப்ப பொருள்களை) கொடுப்பவர்களுக்கு; (தாம்) இன் அழநம் - இனிய அமுதாகிய பாலை; உண்ணீர் என்று ஊட்டும் - உண்ணுங்கள் என்று ஊட்டும்; எண்ணில் - யோசித்துப்பார்த்தால்; உதவி - பிரதியுபகாரம்; உதவி வரைத்து அன்று - (முன் செய்த) உபகாரத்தின் அளவே அல்ல; உதவி செய்யப்பட்டார் - அவ்வுபகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவருடைய; சால்பீன் வரைத்து - பெருமையின் அளவைப் பொறுத்தது. (ஆல் - அசை)

‘காலத்தினால்’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 5. (குறள்)

காலத்தினால் - (துன்பமுற்ற) காலத்தில்; செய்ந நன்றி - (ஒருவன் ஒருவற்கு) செய்த உபகாரம்; சிறிது எனினும் - சிறியதே யாயினும்; (அக்காலத்தை நோக்க) காலத்தின் - (இவ்)வுலகத்தினும்; மாணப்போரிது - மிகவும் பெரிதாகும்.

‘காலத்தின் கண்’ என இருக்கவேண்டிவது ‘காலத்தினால்’ என்றிருப்பது வேற்றுமை மயக்கம்.

‘மீனினுவதேல்லாம்’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 11. (நூலாசிரியர் இயற்றியது.) பொருள் வெளி.

‘ஒழுழை’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 11. (நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

அரும்பதவுரை: துலங்கினது - பிரகாசித்தது; ஞற்றம் - சிற்றத்தது.

‘உடுக்கை’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 12. (குறள்)

உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல - (சபையில் உள்ளபொழுது) ஆடை குலைந்தவனுக்கு (அப்பொழுதே அவன் மானத்தைக் காக்கச் சென்றுதவும்) கைபோல; இடுக்கண் கலைவது நட்பு ஆம் - (சினேகிதனுக்கு வந்த) துன்பத்தை (அப்பொழுதே சென்றுதவி) நீக்குவதே சினேகம் ஆகும்.

‘இச்சை’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 13. (நூலாசிரியர் இயற்றியது.) பொருள் வெளி.

‘கண்ணில்’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 13. (நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

அரும்பத உரை: வீயும் - அழியும்; அநுப்பம் - துக்கம்.

‘நயமென்றலும்’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 14. (நூலாசிரியர் இயற்றியது.) சடையிரண்டடி திருக்குறள்.

முதலிரண்டடிகளுக்குப் பொருள் வெளி. குறளடிகளுக்கு உரை: உருள் பெரும் தோர்க்கு - உருளுகின்ற பெரிய தேருக்கு; அச்சு ஆண் அன்னர் - அச்சின் ஆணிபோல (காரியத்தில் உறுதி) உடையவர்களை; உடைந்து - (இவ்வுலகம்) உடையதாயிருக்கிறது; (ஆகையால்) உருவு கண்டு - வடிவின் (சிறுமை) கண்டு; என்னாமை வேண்டும் - இகழ்தலை ஒழித்தல் வேண்டும்.

‘பெற்றுகமே’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 14. (நூலாசிரியர் இயற்றியது.) பொருள் வெளி.

‘காதலியை’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 14. (நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

அரும்பத உரை: ஆதரவாய் - அன்பாய்; ஏதமின்றி - துன்பமில்லாமல்; மொய் குழல் - (வண்டு) மொய்க்குங் கூந்தலை யுடையவன்.

‘அடக்கம்’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 15. (குறள்)

அடக்கம் அமாநுள் உய்க்கும் - (ஒருவனை) அடக்கம் (என்னும் நற்குணம் பின்) தேவருலகத்திற் சேர்க்கும்; அடங்காமை (என்னும் தீய குணம்); ஆர் இருள் உய்த்துவிடும் - (தங்குதற்கு) அரிய இருள் (நரகில்) சேர்த்துவிடும்.

‘தெய்வந்தொழாஅள்’ என்னும் பாட்டு. பக்கம் 15. (குறள்)

தெய்வம் தொழாஅள்-பிற தெய்வத்தைத் தொழாமல்; நோநுநன் தொழது எழுவாள் - (துயில் நீக்கியெழும்பொழுதே) கண்

வீனையே (தெய்வமாகத்) தொழுது, கொண்டு எழுபவள்; பெய் என-
(வாளைநோக்கி), 'மழை பெய' என்றால்; மழை பெய்யும் - மழை
பெய்யும்.

'உயிரினும்' என்னும் பாட்டு. பக்கம் 17. (நூலாசிரியர் இயற்-
றியது.)

அரும்பத உரை: தூழ்ந்ததால் - தாமதித்ததால்; காலன் -
எமன்; நிணம் - கொழுப்பு; பீடிக்கின்றன் - துன்பம் செய்கிறான்.

'தாலாக' என்னும் பாட்டு. பக்கம் 20. (நூலாசிரியர் இயற்றி-
யது.)

அரும்பத உரை: ஈவோன் - கொடுப்பவன்; ஏற்றமாம் - சிறப்
புடையதாம்; அவளி - பூமி; அணிகலம் - ஆபரணம்; மகீதலம் -
பூமி; திருவுடை - லக்ஷ்மீகரமுடைய அல்லது செல்வமுடைய; அரியா
சனம் - சிங்காசனம்; சாற்றல் - சொல்லுதல்; அறையல் - சொல்லு-
தல்.

'ஒன்றை' என்னும் பாட்டு. பக்கம் 32. (நல்வழி)

ஒன்றை நினைக்கின் - (நாம்) ஒன்றை கினைத்தால்; அது ஒநீந்
கீட்டு - ஆது (சித்திப்பது) போக; ஒன்றும் - (அதற்கு மாறாக)
வேறொன்றாலும் ஆகும்; அன்றி - அப்படியல்லாமல்; அது வர்
னும் வந்தெய்தும் - (கினைத்த) அதவே வந்து சித்தித்தாலும் சித்திக்
கும்; ஒன்றை நினையாதழன் - ஒன்றை (நாம்) கினையாததற்கு
முன்னேயே; முன்) வந்து நிற்பினும் நிற்கும் - (அது நமக்கு
முன்னே) வந்து கின்றாலும் கிற்கும்; என ஆளும் ஈசன் செயல் -
(எல்லாம்) என்னை ஆண்டருளும் எம்பெருமான் செயலே (யொழிய
நம்முடைய செயலல்ல.)

'நெரிஸ்லர்' என்னும் பாட்டு. பக்கம் 33. (நூலாசிரியர்
இயற்றியது.) பொருள் வெளி.

'பொன்மை' என்னும் பாட்டு. பக்கம் 33. (நூலாசிரியர்
இயற்றியது.)

அரும்பதவுரை: வன்மை பெறுமாறு - வலிமை பெறுவது
போல; நலிவரி - வருந்துவர்.